THE UNION CHRISTIAN COLLEGE MAGAZINE,

License No. 331 dated 15th October 1935.

ALWAYE, SEPTEMBER, 1938.

Editorial Committee.

The Principal
T. I. Poonen, M. A. (*Editor, English Section, and Manager*).
D. P. Unni, M. A. (*Editor, Malayalam Section*)
V. M. Ittyerah, M. A., B. Litt.
C. P. Mathew, M. A.
K. Jacob, M. A.
A. Aravamudha Ayyangar, M. A.

Rate of Subscription:—Twelve annas per annum.

THE

UNION CHRISTIAN COLLEGE MAGAZINE,

ALWAYE, SEPTEMBER, 1938.

Vol. XIII. SEPTEMBER 1938 No. 1

License No. 331 dated 15th October 1935

PRINTED AT THE C. M. S. PRESS, KOTTAYAM, 1938

CONTENTS

	Page
The Choice for God—T. I. POONEN	1
Editorial	5
An Elaborate Arrangement—K. JACOB	6
The Murder in the Hovel—C. GEORGE	11
Autobiography of a Timepiece—T. M. THOMAS	12
Our old Students	15
College Chronicle	16
ദിവ്യസൂനങ്ങൾ	൧
ഹേമ	൧
സഖിയോട്	൨
വൃന്ദാവനം	൩
മറവിയുടെ മാറെറാലി	൪
"തങ്കമേ! തഴച്ചാലും!!!"	൫
"സുധീശന്റെ വിധി"	൬
വാസവദത്തയുടെ പ്രണയം	൭
സ്ത്രീകളും സാഹിത്യകാരന്മാരും	൧൦
മുഗൾചക്രവർത്തി	൧൩

THE CHOICE FOR GOD

(A sermon preached in the College Chapel)

Thy people shall be my people and thy God shall be my God. Ruth I. *16—18.*

"*Wilt thou not from this time, say unto me 'My Father, Thou art the guide of my youth!'*" Jer. III. *4.*

The work of reconciling men and women to God by bringing home to their minds the fact of God's love, as illustrated by His willingness to forgive sin, His readiness to cancel the past however unworthy or ungrateful, His preparedness to help in overcoming the power of sin and thus perfect humanity—this is the work which we Christians believe we have been commissioned by God to perform. We discharge this duty most effectively not so much by what we say or write as by resolutely following the light of God's guidance in daily life. If the discords of our being have been healed, if we have peace with God and therefore peace with men, it is inevitable that there will stream from our lives a quiet and steady influence which makes for peace and joy. What is the nature of the influence which contact between God's professed followers and the men and women who move closely with them has on each other? Are those who claim to follow God lifting up the people who come within the range of their influence to a loftier and more satisfying religious experience or are they being dragged down by the latter to lower levels?'

In the delightful Hebrew story of Ruth which Goethe claims to be the loveliest little idyll that has been transmitted to us, the Moabite woman, far from dragging down her husband and his people to the degrading practices of heathenism, had been exalted in spirit by the nobler effects of the Jewish religion. She is herself ennobled in heart and mind. Long years spent in a godly home had resulted in the assimilation by her of that serene trust in God which kept her widowed mother-in-law calm and unruffled in difficult days. The calamities she had to bear do not seem to have abated her trust in God. Ruth catches from her mother-in-law the glow of a hope which rarely comes to the worldly-minded. Whatever her previous religious outlook, contact with this godly family has opened to her a new vista of peace and joy. She is prepared to identify herself with her husband's people. 'Your people shall be my people; your God shall be my God.'

What is our influence on friends and relations who do not share the Christian point of view? Is the world too much with us, and are we being dragged down by the glamour of the world and led to forget God? Or are we by the reality of

our religious experience helping our kinsmen and friends to throw in their lot completely with God? It was an irrevocable step that Ruth took. It is not a youthful bride happy to forget the pangs of separation from the home of her early years buoyed up by rosy dreams of domestic felicity but a mellowed widow with nothing promising to look forward to about the future that makes this decision. She leaves the land in which she was born, she cuts herself completely off from the religious circle to which she originally belonged. She is sustained in this parting by the confident hope that the God whom her husband's people had been worshipping was worthy enough to command her allegiance and powerful enough to take care of her. All this was possible because she had seen the grand optimism of her sorrowing mother-in-law triumphing over the world of adverse circumstances. Has it ever been given to us to exhibit in our lives such supreme joy in life despite calamities, such deep trust in God despite the slings of fortune as to draw needy and despairing men and women to Him?

What a contrast does this trustful loyalty of Ruth offer to the desertion of God in the heyday of his prosperity by one of Ruth's great descendants! Solomon who built a magnificent temple for Jehovah in later days drew back from God owing to the influence of the ladies of his household. The story of Solomon's later years affords pathetic reading. Contact with the women of other nationalities whom he had introduced into his harem had the effect of destroying his earlier loyalty to God. He worshipped other gods, and there was a steady decline in his spiritual life. The evil persisted as monarch after monarch came to power in Isreal and Judah. Loyalty to God often gave place to the worship of Baal. Similar things have happened in the Christian Church. How often have the children of godly parents, by close intimacy with worldly-minded people, lost all touch with God and degenerated into mere worldlings! Yet it could have been the other way round. Power and influence which come to the children of religious people could very well have been utilised for doing things which are well pleasing to God and in conformity with His purpose.

What was Jesus' own influence on his chosen band? Did he always succeed in making people lean on the Father? Do we not read at least of one occasion on which he had to remonstrate with a man in the strongest terms for his inability to profit by His presence and teaching? "O faithless generation, how long must I still be with you? How long have I to bear with you? Bring him to me." A man in need suffering untold agony had approached the disciples of Jesus with the request that they would use their spiritual resources to cure his sick son. And they could not. A needy world appeals to Christian men and women to heal its sores, to help the world in its distress. And the followers of Christ fail. Has there been a greater tragedy than this that even after nineteen centuries of Christian teaching the Christian Church has signally failed to meet the real needs of the world? All around us

in the world there is need, spiritual and material. The only men and women who could be expected effectively to accept the challenge of the world and meet its difficulties are powerless, heavily handicapped by their want of faith. Called upon to meet the world's need, the professed followers of Christ have repeatedly failed and thus greatly added to the world's distress and Christ's anguish. It is a sad story.

Yet there have been many who have trodden the narrow path of duty and self-denial, helped thereto by the bountiful spirit of God. To-day when the Christian religion is descredited and disowned in many parts of Europe, it may seem preposterous to speak of the great religious awakening experienced by the great Apostle who did much to Christianize Europe and his abiding contribution to the spiritual life of the world. Yet there is sufficient historic evidence to show that he was used by God in a wonderful way when once he had become convicted of sin. When his eyes were opened up to the enormity of his pride and prejudice, when he faced issues to the very root he became a new man able to impart true spiritual guidance to souls thirsting for reconciliation with God.

In this generation, are we who have the benefit of the accumulated religious experience of centuries in a position to show in our lives the transforming power of the crucified and risen Lord? Paul exhorted the Churches of Asia to be strong in the Lord and in the strength of his might. The Christian was to find strength in Christ for all the conflicts of life. To Paul these were not empty, meaningless and formal words. He had been spiritually transformed. He had realised that in Christ there was a reservoir of spiritual power available for all who are resolute in their determination to fight the good fight, to wage resolute war against sin, putting on the whole panoply of God for coming out succesful in the spiritual warfare.

If such things have been possible in the past, they should be possible in our own day too. In fact the life of every Christian rightly called by that name ought to be a summons to all who would learn of Christ to let themselves to be acted on by Christ. Genuine spiritual experience on the part of those who are liberated from the taint and power of sin and have learned to trust God cannot but be contagious. It must catch on. What is wrong with the world to-day? If we examine the cause of the world's ills, it will be obvious, says one writer, that the root cause of the world's troubles lies in selfishness, self-seeking and fear. "It may be the selfishness of individuals, of parties, of nations. If we Christians dared to release our Gospel for the service of the world, if we dared to take Jesus Christ seriously and at his word, we could weave a new world. But we count the cost and are afraid. We dare not overturn ourselves, and we do not even support those who have the courage. We admire them, call them unpractical idealists, and leave them with their hearts well-nigh broken to struggle alone."

The secularism of the present time should not make us impervious to the

spiritual appeal (the only appeal that will meet the needs of our souls) any more than Israel's acceptance of heathen idolatrous practices deterred Jeremiah from appealing to the youth of his country to return to God. Jeremiah, aware that Israel had seceded far from God made a passionate appeal to Hebrew youths, "Wilt thou not from this time say unto me, My Father, thou art the guide of my youth?" We shall be sadly failing in realising our highest spiritual possibilities if we do not listen to the appeal to apostate Israel so passionately made by Jeremiah. Many of you have come to this place with high hopes for the future. You wish your lives to be bright and full of joy. Is there any root of bitterness within you which is driving you on to ruin? It is not too late to repent. Conflicts with sin there will always be. But unless victory is secured in this conflict, you will never be of much use to yourselves or society. Worldly success is a small matter. But to realise the highest possibilities of your spirit by associating yourselves with the good and true is a grave responsibility. You have to make a choice. You cannot serve two masters. You cannot make the best of both the worlds. There is a power available to us in Christ which can save us and keep us in the path of truth and holiness. He can ennoble us and purify us and make us worthy servants of His. God tells us today, 'You know better than your conduct implies. You know it is wrong to dally with sin and remain in the fellowship of sinners. You know I only have a claim on your allagience. Have you not gone astray from me? Have you not sought pleasure in other worship? Do you not realise your mistake in the scantiness and bitterness of your wages? Will you not leave the unsatisfying comradeship of evil and come back again to Me?' If we do this, we shall be able to help non-Christians to see that it is worthwhile for them to be able to say to us, "Your people shall be my people. Your God shall be my God." And all shall cry aloud to God whole-heartedly, 'My Father, thou art the guide of my youth.'

When we come into contact with non-Christian people, let us in all humility realise that to us has been bequeathed glorious possibilities of virtuous living in dependence on God, so that by our example we may encourage non-Christians to make a full committal of their lives to God, fully identifying themselves with God's people. "Your people shall be my people. Your God shall be my God." Let us, seeing that the times are evil and there is much to distress us today in the economic, social and political world, walk soberly and carefully, abundantly manifesting God in every experience of ours so that our influence may be such that others may be drawn to the pure worship of God and acceptance of Him as their Father and Guide.

T. I. Poonen.

EDITORIAL

In placing this number of the College Magazine before our readers, we extend a warm welcome to our new student readers who are not only new to this College, but also form the first batch of a new University. To outward seeming, the College is functioning as of old except that students from Malabar and Cochin who by their presence gave a cosmopolitan character to our institution are no longer to be sought among the new admissions. We trust, however, that as the new University develops and pays increasing attention to the cultural heritage of Kerala, opportunities may arise for other units of the Malayalam area now outside the purview of the University to co-operate with the University already incorporated in Travancore. In this connection we feel greatly encouraged by the arguments advanced by the Prime Minister of Madras for introducing Temple entry legislation for Malabar. The fact that the Travancore Proclamation should have suggested the proposed Malabar legislation will make it clear to discerning observers that there is an underlying cultural, social and religious unity binding together the Malayalam area which no constructive reformer can afford to ignore. In fact there are those who dream that with due regard for the sanctity of vested interests it might be possible to bring about such mutual arrangements between the present political units of Kerala as to make them stand together in all matters, linguistic, cultural, social, economic and even religious. This certainly does not mean anything like the revival of the three-hundred princedoms which existed on our coast in the sixteenth century. But we do hope that even under existing conditions there are aspects of the Pan-Kerala movement which are eminently practical.

* * *

It is usual to warn students of the disastrous effects of over-work, but it is sometimes useful to remind our readers of the illuminating remark of Dr. Stanley Jones that most people do not break down from over-work but under-being. Unless we have learned to reach the true poise in all our estimates of ourselves and our activities, it often happens that being "at civil war with ourselves, we have no vitality or resources left to prosecute a foreign war against life and its evils." We ardently hope that the many opportunities which are available in this place for keeping bodies and minds in tone will be availed of by our students. If they do so, they will realise life has bigger attractions than the sordid pleasure of creating pandemonium by an excessive display of youthful vitality.

* * *

We noticed with some interest a move among students during the last term for sartorial simplicity. Youthful enthusiasm is frequently shortlived. We shall be glad if the present tendency to revolt against the rather arbitrary demands of western costume will have an enduring effect on the protagonists of the new change. If that be so, the task of squa-

ring family budgets may become simpler for parents and guardians.

* * *

The Dispensary building of the Alwaye Rural Medical Mission which was dedicated for use on Wednesday the 31st August forms a welcome adornment to the barren rockside near the College. Along with the Settlement, the Rural Medical Mission will afford ample opportunities to students in future years to practise the gospel of social service which they are so enthusiastically listening to in these days. To wash the feet of the needy sons and daughters of our country ought no doubt to be the highest aim of those who have had such unique opportunities of recognising the true values of life as our students here. We convey our cordial felicitations and good wishes to Mrs. Crowley, Dr. Ross and other members of the mission. Popular superstition in a comparatively backward area like that in which the College is situated is rather hard to die. In spite of all the facilities afforded by medical science, one not infrequently comes across people of the locality being willing to spend all their resources on exorcisms for ailments the cure of which is amply provided for by modern medicine. We pray that the Dispensary may serve as an effective means of dispelling much ignorance on the causes of illness and of building up faith in the ameliorative mission of Western medicine.

* * *

AN ELABORATE ARRANGEMENT.

"What is it you want me to do in this matter?" I asked Ranganathan.

"What can you do?" He asked.

"Well, of course," I said, "I know the girl's father. I can make him approach your father, if, that is all you want."

"Yes. That will manage it. But there is one difficulty," he said.

"What difficulty?" I asked.

"The difficulty of dowry," he replied. "My father will demand a large sum. What about the girl's father?"

"Well, from what I know of him, I feel sure that you won't get much out of him," I said. "He is a very tight-fisted man. What we should do is to tackle your pater."

"Don't talk rot," he said. "You speak as if my father is the most open-handed and liberal-minded soul alive. I tell you that there is no hope in that direction. He is quite determined on the question of my dowry."

"Then what are we to do?" I asked.

"We must think," he said.

"Look here," I said, "are we not taking too much for granted?"

"How do you know the girl's father will care to have an alliance with you? You have never seen him and he has never seen you. I can of course tell him that you are a very eligible young man, and just the bridegroom he was looking for, to give his daughter in marriage to. But we are not sure that he has not some other fellow in mind."

"One can but try," he said. "Why not you get into touch with the old man?"

"Yes. But what about the young lady herself? You know nothing about her. How are you sure that she will be a good wife to you?" I asked.

"Don't talk rot. Were you sure that your missus would be a good wife when you married her?" he asked.

I saw the force of this argument. What he said was true. Marriage is a gamble. My father fixed a girl for me, and I married her. The only difference was that Ranganathan was trying to fix one for himself. He had seen her at a distance, and was smitten with her beauty. I did not think much of her myself, but that is neither here nor there. She had looked to me a rather grown-up kid, and was not bad looking.

Ranganathan was the son of one Mr. Rama Iyer of Erode, and we were staying together in a lodging house in Madras. He was studying for the degree of Bachelor of Laws. The girl's father was also in Madras, and I had some acquaintance with him. His house was close to our previous lodging house and that was how Ranganathan had seen the girl.

The upshot of our confabulations was that it was decided that I should get into touch with Mr. Sankara Iyer, the girl's father. I knew him pretty well, and that he was on the look-out for a bridegroom for his daughter. But I also knew that he wanted a cheap bargain, which Ranganathan was not likely to be.

A week later, I was able to report my progress to my friend. The girl's father had been greatly impressed by my description of Ranganathan. I had told him a number of lies, that he was Mr. Srinivasa Iyengar and Sir Alladi Krishnaswami Iyer rolled into one, and that when he set up practice, his income was likely to run into lakhs. Of course, I had led to the conversation casually, and I do not think I betrayed my friend. The result of our conversation was that after a few days Mr. Sankara Iyer paid us a visit, and had a look at his prospective son-in-law. I am afraid however, that he was not very greatly impressed. Ranganathan, you see, is a fellow with a heart of gold, but is not much for a beauty show. Nobody, except his mother, who is no more, would have thought my friend good-looking. He was a strange contrast to his father, who was as fine-looking a man as ever you could wish to see. But if Mr. Sankara Iyer was not impressed by Ranganathan's looks, he was by his prospects. Ranganathan's father was rich, and he intended to set up his son in Madras. He was a good catch for a father-in-law, and the old man was anxious to settle his daughter in a good family.

Later on, he confided to me his difficulty. "You see Doraswamy," he said, "the difficulty is this. Your friend is a very fine young man. But his father, you know, may expect a good sum for his dowry, which I might not be able to pay. Do you know what he would expect?"

I had a previous talk with Ranganathan on the subject, and I knew what his father's views were. So I said, "Well, I am not sure. But I should suppose that it would not be less than Rs. 5000."

"5000/-! Do you mean excluding jewels?" he asked.

"No," I replied," including jewels. It is not too much to ask for a young man of Ranganathan's status and prospects."

"Well, I don't know," he said," that may be so. But you see, my means are limited. I shall find it difficult even to make up Rs. 2000/-.'

I pointed out to him that it would be a mistake to be penny-wise and pound-foolish in the choice of a husband for one's daughter. Money we can have again, but a daughter, well, a daughter is a daughter, when you come to think of it. But he was not very much impressed. His daughter, he seemed to think, would manage very well with a cheaper husband. Besides, he had so many. At last he said that he might be able to pay Rs. 3000/- —with great difficulty, that is.

I came back to my friend. When he heard my story he pulled a very long face. "It is no use," he said," to approach my father if 3000/- is the amount, no use at all. He would not agree to anything less than 5000/-. What are we to do?" He asked.

"I don't know," I said," the old man is obdurate. He said he could not pay a pie more. Why not think of some other girl, with a richer or less tight-fisted father?" I suggested.

Ranganathan was shocked at my levity. His heart was given to this girl, he said.

I assured him that the girl wouldn't mind even if his heart was given elsewhere, in so far as she was as yet unconscious of the gift. But he wouldn't hear of such a transfer. We again came back to the point at issue.

"There is only one way," he said. "We must find the extra two thousand rupees, and give it to this man, and he should pay it to my father with his 3000/-."

"What?" I asked, "pay the girl's father the dowry he should pay for you? Is that the idea?"

"Why not?" he asked, "you see in that way, I get the girl I want. And nobody need know. Two thousand rupees is a small sum to pay for one's happiness."

I tried to show him that it was too large a sum. Besides, it was an unheard of procedure. What would his father say, if he heard about it?

"He need not hear." He said. "Serve him right for his avarice. You see it was his greed for money which prevented my marrying earlier."

There was no use arguing with him. He was bent on making a fool of himself.

"In that case," I said, "you may do as you like. I wash my hand of the whole affair. I don't want to make an ass of myself."

"Doraswamy," he pleaded, "you must not leave me in the lurch. I cannot manage anything without you. I cannot go to the old man myself. It would be dashed awkward. Besides...."

"Besides what?" I asked.

"Besides, I have no money. You have to lend it to me. You are your own master, but you know I am not. My father would have half a dozen apoplexies, if I asked him for Rs. 2000/-. He would want to know what it was for. It is not

as if I wanted three rupees for a new fountain pen. Though God knows that that is difficult enough," he said.

"You mean to say, I must lend you two thousand rupees for this fool game," I asked.

"Yes. You know I will pay it back. My father will give me a good round sum to set me up in practice next year, and I can easily pay back your amount then. Besides, there would be my own income."

"Don't count your chickens before they are hatched, my friend," I said. "Who knows whether you would succeed in your practice?"

"But there would be the amount my father would give. He is not a tight-fisted man, when it comes to investing capital for good return. Besides, it is easier to get money out of him, once I set up," he said.

Well, of course, it was an imbecile idea, but he talked me into it, and we concocted our plot.

"Suppose your father does not demand more than Rs. 3000/-" I asked.

"Well then, of course, we need not pay this amount to this gentleman. But that contingency is remote. I know he would not agree to anything less than Rs. 5000/- for me," he said, not without a touch of pride.

So the matter was settled. I was, if necessary, to make a clean breast of the matter to Mr. Sankara Iyer, and to tell him that my friend was keen on this marriage. I was also to make him understand that Rs. 2000/- would be forthcoming if Ranganathan's father demanded Rs. 5000/-. Of course, I was to offer it at first as a loan, and only if necessary should I divulge the true state of Ranganathan's heart to him.

As to my own money, I had no fears. Ranganathan was a very honest and reliable fellow, and was sure to pay me back. Besides, he would be getting an allowance every month from his father when he set up practice, and could pay me in instalments easily, even if the old man did not give him a big sum at the start.

I met Sankara Iyer a few days later, and made him understand that in case he was unable to make up Rs. 5000/-, I was willing to lend him Rs. 2000/- at a reasonable interest. But he would not hear of it. He said that he greatly appreciated my kindness, but he did not care to incur a debt which he could not repay. After much argumentation, I finally told him that he need not repay the amount. He opened his eyes rather wide at this, but did not laugh, though I could see that there was some merriment in his eyes. He gave me a slight wink, a wink of understanding. I felt a little uncomfortable. He said finally that it was all right. If ever there was a man whose lines had fallen in agreeable places, it was Mr. Sankara Iyer.

His next move was to pay a visit to Ranganathan's father at Erode, to make a formal proposal. The details of this visit he told me afterwards. Mr. Rama Iyer at first said that 7000/- was the amount he expected for his son, but finally he came round to Rs. 5000/-,3000/- in cash and 2000/- in jewels. Everything

was quite satisfactory. I could see that Sankara Iyer had been greatly impressed by Ranganathan's house and property.

A few weeks later Ranganathan's father paid us a visit. He said that he had come on some business, though his real purpose was to see his future daughter-in-law. But he never said a word about this to his son. He was that kind of man. Of this visit also the girl's father informed me. Mr. Rama Iyer, he said, was very pleased with the girl, and had agreed to the marriage taking place during the vacation. Ranganathan's joy knew no bounds, and I could see that he was greatly pleased with me.

In the meanwhile, the girl's father approached me for the money. I did not like to pay it off so early. Suppose, by some mischance, the marriage did not come off. But I could not tell him this. He said that it would be a great help to him if I gave now, so that he could make the jewels immediately. Ready cash, he said, he had none at the moment. The 3000/- rupees he was to pay in cash would be available only a little later, but in the meanwhile, the jewels could not wait. So I gave him Rs. 2000/- taking a receipt from him and a promissory note from Ranganathan.

* * * *

Ranganathan went home as soon as the College closed, and I was every day expecting a letter from him, informing me of the date of the marriage, at which I was to be an honoured guest. At last it came.

Erode,
11-5-'36.

My dear Doraswamy,

We have been done, very badly done. The old rascal has taken our money, and played us a devilish trick. What can I do? I am a most unhappy creature. What he told us was all false. My father did see the girl, and did agree to a marriage, but it was not for me. My father is going to marry her himself. At this time of age! Imagine the disgrace! He is fifty years old, and has been ten years a widower. It is simply disgusting to see his high spirits. He talked to me of my coming mother, and said how happy I ought to be. Incidentally he told me that the girl's father was going to give her jewels worth Rs. 2000/- but he is not taking any dowry in cash. It is your money, which the rascal took from you. What fools we were to believe such a sharper! Can you get the money back from him? etc. etc.

Yours affly.,
R. RANGANATHAN.

Little more remains to tell. I have paid Rs. 2000/- and Ranganathan still promises to repay it, but as ill-luck would have it, he has failed in the B. L. exam. So I suppose I have to wait.

K. JACOB.

THE MURDER IN THE HOVEL

It was about midnight. There was a drizzle. The darkness of the night was every now and then dispelled by a flash of lightning. The wind was moaning among the trees. The shrill cry of the cricket and the distant howls of jackals alone broke the awful stillness of the night.

A lone traveller was I, at this dead hour of the night. Drenched to the skin and shivering all over, I was hastily making my way home, through a lonely road. No house was to be seen—only bleak hills rising against the sky in formidable array. My heart throbbed with fear. I fixed my eyes in front of me, looking neither left nor right, lest I should face a ghost. I had no torch; the occasional lightning flashes guided my feet.

Suddenly, a loud groan arrested my progress. I stood still and listened. All was still. I felt my blood curdling in my veins. Again I listened. I thought, I heard the clash of steel and a stifled cry. Another cry followed and then a few gasps. These sounds seemed to come from the other side of the hill, at the foot of which I was standing. I walked in that direction cautiously. Soon, a faint gleam emerging out of the roof of a miserable hut caught my eyes. I hastened towards it with a beating heart. It was a ruined hovel; a part of the roof had crashed in, one of the mud walls had partly fallen down and the rain fell inside through the ill-thatched roof. It was the very picture of dilapidation.

While I was thus surveying the ruin before me, I was startled by a wild cry:—"Help! Help! They murder me!" This cry was followed by a prolonged moan and then, a frantic struggle. A noise of hasty footsteps and hurried whispers—and silence!

It was not long before I concluded, that murder was afoot. But, I had not the courage to rush in and catch the murderers red-handed. I had one comfort, the murderers would not quit the place at once; for hardly another place offered such secure concealment. I determined to run at once to the police-station, which was not far away and fetch some policemen to my aid.

And when I returned with some policemen, led by the Inspector, I still saw the faint gleam coming out of the cottage and also heard two men speak in a subdued tone. I was glad that the murderers were still there. Eight or nine men surrounded the hut and the rest prepared to break in. They had no difficulty in doing so; for the screen of cocoanut leaves easily gave way and the Inspector and the men entered the hovel. At this juncture a sudden blast of wind extinguished the single light inside and all were left in complete darkness. Several torches flashed at once, and there stood revealed two terrified young lads.

"Murderers!" cried the Inspector, "Do you surrender or resist?"

"Good God! What is this? they

exclaimed, being scared out of their wits by the sudden raid.

"Sir!" spoke the bolder of the two, "you amaze us. We are no murderers, but just two poor tailors working late in the night to earn tomorrow's bread."

My eyes searched the hovel and in one corner I saw an old sewing-machine on which lay a half-stitched piece of cloth.

"Liars!" demanded the officer," was not a man murdered here this night?"

He looked at me significantly.

"Sir," said the older lad, "have mercy upon us, poor innocent folk, working all night to support our sick father."— He pointed to a corner of the hut, where, on a pallet of straw, lay a ghastly form.

"He was in a delirium this night," continued the son, "and was uttering many wild cries. Lo! he lies in a swoon now."

The Inspector understood all in a flash. Pitying the poor unhappy lads he gave them some money, and left the hovel with his men after bestowing on me a look of supreme displeasure. I, in my turn, set off homewards, greatly ashamed of my nocturnal adventure.

C. GEORGE,
Group i *a*, *Class* ii.

AUTOBIOGRAPHY OF A TIMEPIECE

Big Ben! who has not heard that name? I belong to that reputed family.

I remember my early days, when I was but a piece of steel. I was manufactured in a U. S. A. watch factory and sent to Madras for sale. One day a miser came to the shop to buy a timepiece. I rang my alarm and drew his attention towards me. He was so impressed with my beauty, that he bought me and took me home. I was proud because I was the most valuable article which the miser possessed. My duty there was to ring my alarm every day, and wake the miser at midnight to count his treasures. Unluckily my alarm spring was broken, and the miser reluctant to spend any further amount on me sold me to a shopkeeper. He repaired my spring and put me again for sale among a number of Japanese timepieces.

A rich man came and bought me because I was the only Big Ben timepiece in that shop. On his way home he had a river to cross and unluckily the boat was upset. I was rescued by the boatman and handed over to my owner, who had managed to get ashore. He took me home and placed me in his drawing room alongside a beautiful Japan Clock. The Clock was jealous of me and had it out with me one day.

Clock:— I am weary of your tick-tick, you ugly little timepiece.

I:— How dare you speak so, you worthless Japanese creature? You and your ilk have but a brief span of life.

Clock:— Whether my life is short or long doesn't matter much. Is not every one pleased with me, while everybody laughs at you?

I:— All that glitters is not gold. Your inside is all rust and dust, while mine is clear as glass. Then how dare you belittle me?

But our master seemed to support my antagonist. He did not like me. It might be because I was old and devoid of grace. He gave me to one of his servants as a present. The servant kept me with him for about a week. I suffered much during my life there. The man had a little son—a sprightly imp. He took me from the shelf one day and unluckily for me I slipped and fell down from his hands. So my dial was broken to pieces. But my new master, I do not know whether it was due to his kindness to me or to his desire to make me fetch a higher price, put on me a fresh glass plate and also painted my outside.

I was then sold to a woman. She had been a widow for ten years and she had a religious turn of mind. It was my duty to wake her every day at 4 in the morning, to say her prayers. Her husband had left her a nice fortune. A rascal of the neighbourhood knew where the widow kept her money and he wanted to rob her of it. So he frequently visited the woman and acquainted himself with the arrangements in her house.

One day he entered, bolted the door behind him and roundly asked the woman to give him her money. She said, she would not, and cried for help. Instantly the man caught her by the throat and strangled her with all his might to death. During the attempt he received a scratch on his face from the woman and blood began to trickle from the wound. But he did not mind it and wiped it off.

There was an underground cellar beneath the woman's room. He opened the door leading to it and threw the corpse and every other thing found in the room, including me also into it, so that the police might not get any clue to the case. He then made good his escape.

The servant who came at the woman's cries could not find his mistress. He saw some one running away from the room, but could not identify the person. So early next morning he reported the case to the police. The Inspector himself with some other policemen came to the place. They made enquiries in the neighbourhood and suspected our man because of the fresh scratch in his face. But there was no other evidence against him. At last to make a final enquiry they went to the room in which the murder took place, at about three in the evening. As they were about to go, giving up the case, I rang my usual alarm.

The Inspector heard me and opening the door of the cellar was startled by the sight of the dead body. He took the body out and examined it. On the neck there was the print of a man's finger. Also on the nails of the murdered woman there was a little bit of human skin. Instantly the man suspected was seized and his fingers were examined. They were found

exactly to coincide with the print on the neck. The man had now no alternative but to confess his guilt and the police arrested him.

The Inspector took a fancy towards me because I had been his only help in tracing the culprit. So he took me to his house. I served him most happily for about a decade. Then I became useless due to old age. So the Inspector gave me over to his little child as a toy. He beat me here and there on the ground so that I was soon broken to pieces. Now all that remains of me are some pieces of steel scattered here and there, and God knows what should become of them.

T. M. THOMAS,
Class I, Group I A.

OUR OLD STUDENTS

We have learned with pleasure that Mr. A. V. Mathew took a First Class at the B. Sc. (Honours) Examination in Chemistry, standing second in the Presidency. Mr. Mathew is carrying on scientific researches at the Indian Institute of Science in Bangalore.

Mr. C. C. Ouseph, also an old student, passed the B.Sc. (Hons.) Examination in Physics and has been appointed Demonstrator in the College.

Note. The Editor will be glad to insert news about old students if sent to him.

COLLEGE CHRONICLE

University Examination Results

B. A. Degree Examination.

		No. of passes.	Percentage.
English	Part I	28 out of 48	58·3
Malayalam	„ II	47 „ 54	87
Mathematics		9 „ 12	75
Philosophy		13 „ 13	100
History and Economics		5 „ 5	100
Economics and History		12 „ 17	70·6

There were 3 Second Classes in Malayalam, 2 First Classes and 2 Second Classes in Mathematics, 5 Second Classes in Philosophy and 1 Second Class in Economics.

51· 2 per cent passed completely.

Intermediate Examination.

		No. of passes.	Percentage.
English	Part I	56 out of 84	66·6
Malayalam	„ II	72 „ 84	85·7
Optionals	„ III	53 „ 84	63·1

52·38 per cent passed completely, 11 taking a First Class.

1938.

June 8. The College re-opened after the Mid-summer Vacation.

„ *9.* New admissions to the Junior Intermediate and Junior B. A. Classes under the Travancore University began.

„ *12.* The First Terminal Retreat of the Christian Staff was led by Mr. T. C. Joseph, M. A.

„ *13.* Miss L. C. M. Ouwerkerk, Head of the Departments of History and Economics in the Travancore University, addressed the College at 9. 15 a. m. on "A Scientific basis for social work."

July 23. The College council met at 2 p. m. Among the members present were the Rev. Rao Bahadur John Kurien, Rajasabhabhushana K. Chandy and Messrs. T. K. Kuruvilla, I. Itty and Dr. P. V. Paul.

August 6 to 8. A Retreat for the Malankara Syrians was led by the Rev. Fr. V. C. Geevarughese, B. A.

„ *13.* Mr. T. C. Sankara Menon, Professor of Economics, Maharaja's College, Ernakulam, delivered the Inaugural Address of the Associated Societies of the College, at 4. 30 p. m.

„ *14.* The Rt. Rev. Mathews Mar Athanasius celebrated Holy Qurbana in the Settlement Chapel for the members of the Mar Thoma Syrian Church.

„ *25.* First Terminal Examination commenced.

„ *29 to September 28.* Onam Vacation.

Mr. P. S. Hariharan,
a student of this College who stood first in the University at the Intermediate Examination of March 1938 with distinctions in all the subjects.

ദിവ്യസൂനങ്ങൾ

"പാസര ലക്ഷ്മിക്കു ജീവിതമേകിയ
ഭാസുര ഭാസ്കരനിത്ര വേഗം
സന്തപ്തനാകയോ ? ഭൂതലം രൂപ്പ കൈ-
ച്ചെന്താരുമായിട്ടണഞ്ഞിട്ടുന്നു."
വാരിദ വൃന്ദത്തെ വാരിപ്പുണന്നൊരു
മാരുത ഗീതമിതായിരുന്നു.

തൻമുഖം താഴ്ത്തി വിഭാകരൻ കാറാകും
നന്മറ പററിയുരച്ചിതപ്പോൾ :—
"മത്സഖേ, സൌഖ്യമീരാഗാത്തനേകാനെൻ
വത്സലയായ വനജ വേണം—
ചിത്തം ചിരിക്കുവാൻ വേണമാ സൌന്ദര്യ—
സത്താകും മോഹന പത്മ 'രാഗം.'
പുഷ്കരാസ്യത്തിൻ വിശുദ്ധിയാലെന്നുള്ളിൽ
നിഷ്കളാനന്ദം നിറഞ്ഞിടുന്നു.
ആ വര കാമിനി തൻഗുണ മാരാഞ്ഞാൽ
ആരഭിമാനിയായ് ത്തീരുകില്ലാ ?

പാസരാന്ത്യത്തിൽ വെടിഞ്ഞെന്നാ പോകി
ആ സുശീലയ്ക്കു വെറുപ്പില്ലെന്നിൽ ! (ലും
വാരിളംകാറേ, നിൻ സംഗീത സമ്പത്തി

താരിന്റെ താളത്തെ യാശ്രയിക്കാം.
ലോകത്രയത്തിൻ ജനയിതാവും ദിവ്യ-
സൂനമിതൊന്നിൽ ജനിച്ചതില്ലേ ?"
....
....
"ഹാ, മൽക്കമലിനിയ്ക്കാമയമേകാതീ—
വ്യോമസഞ്ചാരി പസിച്ചതാകിൽ !"

ii

പങ്കജമോത്തു "അനവദ്യ സൌന്ദര്യ—
സങ്കേത മപ്പുമാൻ പാവനാത്മൻ !
മഞ്ജുളോഷസ്സില കാഞ്ചനകൈകളാൽ
മംഗല്യ മാല്യമെനിക്കു നൽകി,
സ്മേരാസ്യനായെന്നെ നോക്കിനിന്നിട്ടപ്പോൾ
നേത്രാതാം—ഞാനെന്നാൽ വിസ്മൃതയാം.
എന്നമിരൾത്തുണി കത്തിച്ചൊട്ടുക്കമ—
പ്പൊന്നൊളി ദീപ മഹസ്സുതോറും
മാമക പ്രേമ നഭസ്സിൽ ജ്യോതിസ്സിൽ നി—
രാമയ ഞാൻ, നാഥാ ! വെൽവൂതാക !"

എൻ. ആർ. പ്രഭാകരൻ.
ക്ലാസ് ൬.

ഹേമ

(പെരുവാരം കെ. കൃഷ്ണൻനായർ, U. C. College.)

അങ്ങതാ പോകുന്നു കാട്ടിൽ കൂടി
മംഗളഗാത്രയാം ഹേമ
ആനനം തെല്ലുനമിച്ചു പോകും
കാനന റാണിയെപ്പോലെ
പാരിതിൽ തത്തിച്ചരിക്കു മൊരു
താരകപ്പെൺമണിപോലെ
തൻ മണിപ്പഞ്ജരം വിട്ടു പോകും
പൊൻമണിപ്പൈങ്കിളിപോലെ
പാസന്ത രാവിനെപ്പോലെ മധു
മാസത്തിൻമാധുര്യംപോലെ
കാമുകസങ്കേതരംഗം തേടി
കാമിനി പോകുന്നപോലെ
ഏകയായ് പോവുകയാണു ഹേമ
ഭീകരയാമിനിയിങ്കൽ

അങ്ങതാ പോകുന്നു കാട്ടിൽ കൂടി
മംഗളഗാത്രയാം ഹേമ

ആലോലനീഹാരപൂരം പൂശി
ലാലസിക്കുന്നൊരിരവിൽ
പൂർണ്ണഹാസം പൊഴിച്ചു ശശി
തൂമയിൽത്തൂകും നിലാവിൽ
കാമദശികളോതും തന്റെ
കാമുകനെത്തേടി പോകും
പ്രേമമനോജ്ഞാംഗിയല്ല എന്റെ
ഹേമ മനോഹരി തെല്ലും
കാമുകചിന്തകളൊന്നു മവൾ
ക്കാമോദമേറുകയില്ല
ജീവിതദുഃഖവും പേറി യവൾ
പോവുകയാണീയിരവിൽ

അങ്ങതാ പോകുന്നു കാട്ടിൽ കൂടി
മംഗളഗാത്രയാം ഹേമ

മാതാവിൻ വിശ്രമരംഗം അന്ത്യ
മാകും ചിതാഭൂമി തന്നിൽ

സൗഹാർദ്ദസാന്ത്വനം തേടി ഹേമ
വിഹ്വലഗാത്ര ഗമിപ്പൂ
മാനവരേഖതം നിര തന്റെ
യാനന്ദ സ്വപ്നകരത്തിൽ
സാമോദം ലാലസിച്ചല്ലോ കൊച്ചു
ഹേമയിപ്പട്ടടബ്ളുവിൽ
സന്താപഭാണ്ഡവും പേറി തന്റെ
ചിന്തയാംസ്യന്ദനമേറി
മാതാവിൻ തിപ്പ്രീതിയോഗം ഓർത്തു
ഭീതയായ് മന്ദം ചരിപ്പൂ

അങ്ങതാ പോകുന്ന കാട്ടിൽ കൂടി
മഗ്ദലഗാത്രയാം ഹേമ

ഓമനമന്ദം നടന്നു ഭീമ
മാമൊരു മാമരച്ചോട്ടിൽ
പെട്ടെന്നു ചെന്നങ്ങുനിന്നു മുന്നിൽ
പട്ടടപ്പാഴ് രംഗം വന്നു
കാണുന്നൊരു പിടി ഭസ്മം തന്റെ
കണ്ണുകൾക്കാനന്ദസദമം
"അമ്മയെന്നമ്മേ"യെന്നോതി പിഞ്ചു
പെൺകൊടിനാവു കുഴഞ്ഞു
പുത്തനായ് പൂത്ത തേന്മാവിൻ പത്ര
മെത്തമേലങ്ങു പതിച്ചു

× × ×

ഭീകരം ഭീകരം പാരം
ശികര ചുംബനസാരം മൃത്യു

വാർമഴ വില്ലും മറയും കൊച്ചു
പൂവനം പോലുമുലയും

× × ×
× × ×

അങ്ങതാ പോകുന്ന വാനിൽ കൂടി
മഗ്ദലഗാത്രയാം ഹേമ

മാതാവിൻ ചാരത്തുചെന്നു ഹേമ
ജാതങ്കളെല്ലാമകന്നു
ചാരുകുമാരിക ഹേമ വാനിൽ
താരങ്ങളൊത്തുല്ലസിപ്പൂ
ആഴിയിലാനന്ദഗീതം പാടി
വാഴുന്ന കല്ലോലപോതം
മേദ്യാവിൽ പ്രണയോപഹാരം ചാർത്തി
മേവുന്ന താരകഹാരം
മൂകരജനിയിലെങ്ങും സ്മിതം
തൂകുന്ന കണ്മണിച്ചന്ദ്രൻ
പൂകുന്ന പൂത്ത തേന്മാവിൻ നവ്യ
പൂങ്കുലതൊത്തിലങ്ങോവൽ

അങ്ങതാ മിന്നുന്ന വാനിൽ സുമ
സുസ്മിത ഗാത്രയാം ഹേമ

ശാരദച്ചന്ദ്രനും താരകത്തോഴനും
മാനിക്കും ഹേമേ മൽജീവരാശേ
പോകട്ടെ പോകട്ടെ നിൻ കളിത്തോഴൻ—
ഭീകരമാമീയിരുളിൽനിന്നും (ഞാൻ

സഖിയോട്

(ഗാഥ)

I

"എന്തു ഞാൻ ചൊല്ലേണ്ടു തോഴിയെൻ ഏ
ത്തിലെ—
സ്സന്താപമാരിന്നറിഞ്ഞിടുന്നു ?
വിണ്ടലമാകെ നിറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞു കാർ—
കൊണ്ടലാൽ, ഞാനോ സഹായമറ്റോൾ
കോളുപിടിച്ചിതാ ചീറുന്നിതാകാശം
ഘോരമായ് പേമാരി പെയ്തിടുന്നു
കോടക്കാർ കണ്ടു കുതുഹല ചിത്തരായ്
കേകികൾ നർത്തനം ചെയ്തിടുന്നു
ഈ 'രാവി'രുളില രുന്നിതാ മിന്നലാം
ഹാരങ്ങൾ പൊട്ടിച്ചെറിഞ്ഞിടുന്നു."

II

"എന്തൊരു ഭാഗ്യമെൻ തോഴി, ഞാനി—
ന്നെന്റെ
കാന്തനെ കൺമുന്നിൽ കണ്ടുണർന്നു.
ആനന്ദസാഗരം പോലെ പുലരൊളി—
മാനം നിറഞ്ഞു തളുമ്പിനിൽപ്പൂ!
ഇന്നെന്റെ ജീവിത വല്ലരി മഞ്ജുള—
മഞ്ജരീസഞ്ചിതമായ് ലസിപ്പൂ!
ഇന്നെന്റെ താരുണ്യത്താരിളം കോരക—
മന്നതാനന്ദം വിടർന്നുവല്ലോ!
ഇന്നെന്റെ മന്ദിരമൊന്നാകെപ്പുത്തൊരു
കൊന്നപ്പൂങ്കാവന സന്നിഭമായ്

ഭാഗ്യത്താൽ കിട്ടിയെൻ തോഴനെ, സ്സംശയ—
യോഗ്യമല്ലെന്മനമിന്നിയേതും.

കോകിലജാലമേ! കോരിച്ചൊരിയുവിൻ
കോമള കാകളീ ഗീതകങ്ങൾ.
പാലൊളിപ്പൂനിലാപ്പാവോളം തൂകു നീ
പാലാഴിപ്പെത്തലേ! വാനിൽനിന്നും.

ഹേ! രതികാമുക! കോരിച്ചൊരിഞ്ഞാലും
ചാരുതമേറും സുമശരങ്ങൾ!
നാഥന്റെ യംഗുലീ സ്പർശത്താൽ ഞാനൊരു
നാകവിലാസിനിയായിടട്ടെ!"

(എസ്സ്. കെ. നായർ, ആലുവാ)

വൃന്ദാവനം

(എ. കെ. സുധാകരൻ)

1.

പച്ചപ്പുതപ്പു വിരിച്ചപോൽ മിന്നുന്ന
സമ്പൂർണ്ണ സുന്ദര മൈതാന ഭൂമികൾ,
തൈമണിത്തെന്നലിൽ തത്തിക്കളിക്കുന്ന
കോമള മോഹനനെല്ലിന്റെ വീഥികൾ.
മർമ്മരഗാനം പൊഴിച്ചു മരാലസം
മന്ദം കുണുങ്ങിയൊഴുകും മരുവികൾ.
അംബരം ചുംബിച്ചു കോൾമയിർക്കൊള്ളുവാ
വെമ്പിയുയർന്നിട്ടും മാമലശ്രേണികൾ. (ൻ
പുഷ്പപരിമള പൂരിതമായിട്ടും
ശ്യാമള ശീതള കാനനച്ഛായകൾ.
ഇങ്ങനെ വിശ്വപ്രകൃതി തൻ രംഗങ്ങ—
ളെല്ലാം നിറഞ്ഞുള്ള മാമക ഭാരതം.
വിണ്ണിനെപ്പോലും വിജയിച്ചു മേവുന്ന
വൃന്ദാവനം തന്നെയല്ലയോ തോഴരേ ?

2.

പണ്ടേമുതല്ക്കോരോ പുണ്യസപ്തർഷിമാരെ
പെററു പുലർത്തുപോളാണെന്റെ മാതൃ ഭൂ-
വേദാന്തമെന്നതിൻ പച്ചയായ ഭേദമാ—
ണി ദേവലോകമാം മാമക മാതൃഭൂ...
ആത്മിയ ശക്തിയാൽ ലോകത്തിനാകവേ
ആരാധനീയയാണെന്നുമെൻ മാതൃഭൂ...
....
ഇപ്രപഞ്ചത്തിനെ യമ്മാനമാട്ടുവാൻ
സന്നദ്ധമിങ്ങേതു താരുണ്യ ഹസ്തവും.
ശുദ്ധിയും സിദ്ധിയുമേകമായ്ത്തിന്നതാ—
ണിങ്ങെഴും കല്യാണഗാത്രികൾ, രാധമാർ.
മന്നിലും വിണ്ണിലും സുപ്രഭ ചിന്തുന്ന
മിന്നൽക്കൊടികളാണാമഞ്ജു ദേവിമാർ
കാനനജ്യോത്സ്നപോലത്യന്ത ശോഭമാം
ചിന്താമണികളാണക്കൊച്ചു ദേവിമാർ
ഈ മനോമോഹന വൃന്ദാവനം കണ്ടു
വിസ്മയ സ്തബ്ധരായ, സന്തോഷലീനരായ്,

ആകാശദേവകൾ മേഘമണിത്തേരി—
ലേറിവന്നു സുമ വൃഷ്ടി പൊഴിക്കയാം"......

3.

ത്യാഗവും സ്നേഹവും രൂപമെടുത്തതാം
ശ്രീ ഗാന്ധിദേവന്റെ ജന്മഭൂവിസ്ഥലം
അക്രമരാഹിത്യമാകും പടച്ചട്ട—
യൻപിൽ ധരിച്ചിട്ടു വിശ്വം ജയിക്കുവാൻ,
മുന്നോട്ടു പായുന്നൊരക്കർമ്മ ധീരന്റെ
മാതൃഭൂവേ തവ മാഹാത്മ്യമെന്തു താൻ ?
തൽപ്പാദ പങ്കജ സേവനം പോരുമെൻ
ജീവിതപ്പാതയിൽപ്പൂക്കൾ വിരിക്കുവാൻ !...

4.

ആയിരമായിരം സിംഹാസനങ്ങൾ ഹാ !
നാശഗർത്തത്തിങ്കലാപതിച്ചീടിലും.
പിന്നെയും പിന്നെയും സാമ്രാജ്യത്തൃഷ്ണയാൽ
അന്യരടിമപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിക്കിലും,
സ്വാതന്ത്ര്യമാരാഞ്ഞു മുന്നോട്ടു പോയിട്ടും
സാമോദമെന്നുമിവിടെജ്ജനാവലി.
സ്വേച്ഛാപ്രഭുത്വത്തെ വീറോടെതിർത്തുനി-
ന്നഛിന്ന കൌതുകം, രക്തം പൊഴിച്ചതാം,
ആ രാജപുത്രഭടന്മാരെയോർത്തോർത്തു
പാരിലിന്നേവനും കോൾമയിർക്കൊണ്ടിടാം!
ചാരിത്രരക്ഷയ്ക്കു മാത്രമായ് ജീവിതം
ധീര ധീരം സ്വയം ഹോമിച്ച 'പത്മിനി'!
എന്നുമവയ്ക്കൊക്കെ മൂകമാണെങ്കിലും
സാക്ഷ്യം വഹിക്കു 'മരാവലി'ക്കുന്നുകൾ.......
ഈവണ്ണമുള്ള മഹാ ത്യാഗശീലകൾ
കല്പാന്തകാലംവരെയും ജ്വലിച്ചിട്ടും.
എന്മാതൃഭൂവിന്റെ മാഹാത്മ്യചന്ദ്രിക
മങ്ങി മയങ്ങി നശിക്കില്ലൊരിക്കലും,
വേണങ്കിലമ്മേ ഭവദ്രക്ഷ നേടുവാൻ
പ്രാണനും ഞങ്ങൾ ത്യജിച്ചിടാമെപ്പോഴും...

5.

സ്വാതന്ത്ര്യസന്ദേശമേന്തി വന്നെത്തുന്ന
ഭീകരമെങ്കിലും നൂതനമാമൊരു വിപ്ലവം!
അക്കൊടും വിപ്ലവക്കാറ്റൊന്നൊടുങ്ങിയാൽ
അക്ഷണം നമ്മൾ വിമുക്തരായ് ത്തീർന്നിടും.
ആനന്ദകല്പക ശീതളച്ഛായയിൽ
അന്നു നമുക്കു സുഖിച്ചു രമിച്ചിടാം.
ആ വസന്തോത്സവം രോമഹർഷപ്രദം
ആസന്നമാകുന്നു നോക്കിൻ സഖാക്കളേ!
അന്നിമനോഹര വൃന്ദാവനാന്തരം
സ്വാതന്ത്ര്യഗാന മുഖരിതമായിടും.......

മറവിയുടെ മാറ്റൊലി

(പെരുവാരം കെ. കൃഷ്ണൻനായർ)

അന്നദിനം ഞാൻ കുതിച്ചഹോ! വാനിലേ-
ക്കന്നിമേഷം പതിച്ചു ഞാൻ ഭൂതലേ........!!

ഹൃദയപാഴ്മണൽത്തണ്ടു ഭേദിച്ചൊരാ-
പ്രണയകുല്യതൻ പൊട്ടിച്ചിരികളിൽ
പരമ പാവന പ്രേമോപഹാരമാം
പരമശാന്തി, ഹാ! കണ്ടു ഞാനോമലേ!!
ചതി, വെറുപ്പ്, മസൂയ, ഹാ! ലോകമേ
മതിമതിയെനിക്കെന്തിനിജ്ജീവിതം?
ക്ഷതഹൃദയനായെന്തിനി കൊച്ചുകൊ-
ച്ചലകളിൽ തേങ്ങിത്തേങ്ങി കരവൂ ഞാൻ,....?

ഇവിടെയീ ഹിമരാശികൾ തോറുമി-
യലകളേറ്റേറ്റിളകുമെൻ മാനസം
എവിടെയേതു ശിലാഗുഹരത്തിലാ-
ണണവതയ്യയ്യോ!—പിൻമടങ്ങട്ടെ ഞാൻ.....

അരുതരുതെനിക്കീമൗന സംഗീത-
മരുതരുതെനിക്കീമൗന രോദനം................!!

കപടമെന്തിലും, കാരുണ്യശൂന്യ,മീ-
ക്കദനലോകം,—കഠിനശോകാത്മകം
കരിമുകിൽ കാളരാത്രി. യിടയ്ക്കിടെ
രജതതാരകതാരിതെന്തത്ഭുതം.....................?

×　　×　　×

പ്രണയ ബാഷ്പരഹിനകണോജ്ജ്വലമാം
കരുണ യാചിച്ചുയാചിച്ചന്നദിനം
മുരളപാടി തൻ പുഞ്ചിരിപ്പൂവിലെൻ
ഹൃദയനാളം ത്രസിച്ചു ത്രസിച്ചിദം
ചലഫലാകൃഷ്ടക്ലാന്ത ഹൃദയനായ്
മതി കരഞ്ഞതെൻ മൂകഹൃദന്തമേ!
മതിയിനിച്ചെറുമാകാ!—യീ നാടകം
മുഴുവനാക്കുവാൻ!—നാട്യം നടിക്കുവാൻ.....!!

മണിമലർമേട മാമകം മാറുമീ-
മഹിതരശ്മിയിൽ മംഗളരാശിയിൽ
മധുരഗാനം മദിയം മുഴക്കുവാൻ
മുരളി—ഹാ! ഹാ! തകർന്നുപോയ്, തോഴ-
രേ........!!

അതികഠിനം കവനകല, മമ
കരമിടറുന്നു, വയ്യെനിക്കൊന്നിനും................

×　　×　　×

എരിയുമെൻ ജീവധൂപത്തിൻ ധൂമത്തിൽ
തിരി പതുക്കെക്കുറച്ചു നോക്കട്ടെ, ഞാൻ........!
നിഹതനിന്ദിതനൈരാശ്യദാരുവിൻ
നിഴലിൽനിന്നൊന്നു നീങ്ങിനോക്കട്ടെ, ഞാ-
ൻ........!
വിധിവിഹിതവിരാമമീവിശ്വത്തിൽ
വിമഗതതയിൽ വിലയിച്ചിടട്ടെ, ഞാൻ......!!

മറവി, ഹാ! ഹാ! മധുരമവിടമാ-
ണിനിയെനിക്കുള്ളൊരാനന്ദമണ്ഡപം
പുളകകോമളം കൺടകാണെറിഞ്ഞെറി-
ഞ്ഞവിടെ നിൽപ്പൂ;—മരണം! മനോഹരം!!

"തങ്കമേ! തഴച്ചാലും!!!"

(കേക)

കേട്ടിട്ടുന്നിതാ നാദം! തേന്മാവിൽ വസിക്കുന്ന-
കൂട്ടരാം ശുകങ്ങൾ തന്നുല്ലാസ ദാഹഗാനങ്ങൾ.
പൂപ്പുമാം സ്മരണയൊന്നോപമായുദിക്കുന്നു,
നിഷ്പ്രാണമടയുവാൻ മാനസം തുടിക്കുന്നു.
പാട്ടുവിൻ ശുകങ്ങളേ! കേൾക്കുവാൻ ചെ-
വിതരാം,
പാട്ടുപെട്ടുഴലുന്നി മനുഷ്യപദാനം നി.
പാടുന്ന കൂട്ടത്തിങ്കലന്നത്തെ മഹോദ്യമം,
ചാട്ടവാക്കായിപ്പോയെന്നോതാതെയിരിക്കുകി-
ൽ,
പിന്നെയും തുടർന്നീടാമെത്തുകിലെത്തട്ടെന്നു-
തന്നെ ഞാനുറച്ചീടാമെന്തുതാൻ ഭവിക്കിലും.
ഒന്നിലും സൗഖ്യത്തിന്റെ ലാഞ്ഛനകാണി-
ക്കാത്ത
മന്നിലെ മനുഷ്യത്വം, നശ്വരം, മനാകഷ്ടം.
ഒന്നിലും ജയത്തിന്റെ ലാഞ്ഛനകണ്ടിടാതെ,
ഒന്നിലും ജീവോദ്ദേശം സ്ഥായിയായുറയ്ക്കാതെ,
ഇപ്പാഴ് വെറുതുള്ള യാത്രയിൽ, കണ്ണത്തിലാ-
ഴപ്പിരിക്കയറിന്റെ മുൾക്കമാവാം പക്ഷേ!
അയ്യോ! ഞാൻ ചെന്നെത്തിടാൻ, അല്ലലാലുഴ-
ലായ്യാൻ,
ഉള്ളലിഞ്ഞാരോ ചേർക്കും, നിർമ്മല പ്രേമശീ-
തം.
ആഴിതന്നടിത്തട്ടിലാണ്ടു, താൻ നരകിപ്പോ-
ക്കാഴമങ്ങില്ലാത്തതാം, സൗഖ്യമേ കണ്ണീർത്തു-
ളി.
കണ്ടിടാം നിന്നേയെന്നു, മെന്തിലുമനല്പശ്രീ-
പൂണ്ടിടാമൊരുപക്ഷേ, ധന്യനാ മെന്നെന്നേ-
ക്കും.
പൂമണം തൂകിടാനു, മാമയമൊതുങ്ങാനും,
ഭാമ, നിയല്ലാതാരു—, തങ്കമേ! തഴച്ചാലും!!!

എൻ. രവീന്ദ്രനാഥൻ നായർ,
ജൂണിയർ ബി. എ. ക്ലാസ്സ്,
യു. സി. കോളജ്,
ആലുവാ.

"സുധീശന്റെ വിധി"

(കെ. പി. ശങ്കരൻനായർ)

1927 ഏപ്രിൽമാസത്തിലാണ്. നാഗപുരം നിവാസികൾക്ക് എത്രയോ ഉദ്വേഗജനകമായ ഒരു ദിവസമായിരുന്നു അത്. ഡിസ്ട്രിക്ട് മജിസ്ട്രേട്ടിന്റെ കോടതി അവിടെ സ്ഥാപിതമായതിന്റെ ശേഷം ഇന്നുവരെയും ഇത്ര 'പ്രമാദമായ' ഒരു കേസ് അവിടെ വിചാരണയ്ക്കു വന്നിട്ടില്ല. ഉൽകൃഷ്ടമതികളും ഉല്പതിഷ്ണുക്കളും ആയ പല ദേശഭക്തന്മാരെയും അവിടുത്തെ ന്യായാധിപന്റെ തൂലികാവിക്രീഡിതങ്ങൾ കാരാഗാരത്തിന്റെ ഇരുളടഞ്ഞ മുറികളിലേക്കു തള്ളിവിട്ടിട്ടുണ്ട്. ഭാരതീയജനതയുടെ സകല സംരംഭങ്ങളേയും അസൂയാജഡിലമായ മനോഭാവത്തോടുകൂടി മാത്രം വീക്ഷിച്ചുവന്നിരുന്ന ചില ആംഗ്ലേയ നിയമപണ്ഡിതന്മാർ മാത്രമായിരുന്നു അതുവരെയും നാഗപുരത്തെ ന്യായാദ്ധ്യക്ഷപീഠം അലങ്കരിച്ചിരുന്നത്. എന്നാൽ ഇതാ, ഒരു ഭാരതീയൻ—മാതൃഭൂവിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യലബ്ധിക്കുവേണ്ടി അനുസ്യൂതമായി പോരാടുന്ന വംഗദേശം ജനിപ്പിച്ച ഒരു യുവാവ്—ആദ്യമായി അവിടേക്കു അധിരോഹണം ചെയ്യുരിക്കുന്നു. അപരാധിയോ, ഭാരതീയരുടെ മുക്തകണ്ഠമായ പ്രശംസയ്ക്കു പാത്രീഭവിച്ചിട്ടുള്ള ശ്രീമതി സുശീലാകുമാരി!

സുധീശചന്ദ്രബാബു ഐ. സി. എസ്സ്. പരീക്ഷയിൽ ഉന്നതവിജയം കരസ്ഥമാക്കിക്കൊണ്ടു ബോംബെ തുറമുഖത്തു കപ്പലിൽ വന്നിറങ്ങിയപ്പോൾ, നാഗപുരത്തെ ഡിസ്ട്രിക്ട് മജിസ്ട്രേട്ടായി തന്നെ നിയമിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരു ഉത്തരവു അദ്ദേഹത്തിനു ലഭിച്ചു. എത്ര അഭിമാനജനകമായ ഒരു നിയമനം! അത്ഭുതവും സന്തോഷവും സുധീശനെ പരവശനാക്കി. ഉടൻ തന്നെ ജോലിയിൽ പ്രവേശിച്ചുകൊള്ളണം എന്ന് ആ ഉത്തരവിലുണ്ടായിരുന്ന ഒരു ഉപാധി അദ്ദേഹത്തെ വളരെ വ്യാകുലപ്പെടുത്തി. വംഗദേശത്തേക്കു പോയി തന്റെ സകല ഉൽക്കർഷത്തിനും നിദാനമായ ദേവി ചന്ദ്രികറാണിയെ കണ്ടു വന്ദിച്ച് ആ മഹതിയുടെ അനുഗ്രഹവചസ്സുകൾ ലഭിച്ചതിനു ശേഷം മാത്രം മറ്റേതു കാര്യവും എന്നു സുധീശൻ ഉറച്ചിരുന്നു. തന്റെ വിജയത്തിൽ തന്നെ അനുമോദിക്കേണ്ടവർ ദേവി ച

ന്ദ്രികാറാണിയും ആ മനസ്വിനിയുടെ സുന്ദരിയും സുശീലയുമായ ഏകപുത്രിയും അല്ലാതെ മറ്റാരാണ്?

സ്വാമിനി! അതേ! സുധീശനും ഒരു സ്വാമിനിയുണ്ടായിരുന്നു. ചൌധരിവംശവല്ലരി പുഷ്പിച്ച ഒരു ദിവ്യകുസുമമായിരുന്നു അവൾ. സുധീശന്റെ അച്ഛൻ ദേവി ചന്ദ്രികാറാണിയുടെ ഒരു തോട്ടക്കാരനായിരുന്നു. മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ മരണത്താൽ ബാല്യത്തിൽത്തന്നെ അനന്യശരണനാക്കപ്പെട്ട സുധീശനെ ദേവി സ്വപുത്രനെപ്പോലെ വളർത്തി. ആ ബാലനെക്കാൾ മൂന്നുനാലു വയസ്സു മാത്രം പ്രായം കുറഞ്ഞിരുന്ന റാണിയുടെ പുത്രിയോടൊന്നിച്ചു തന്നെ സുധീശനും വേണ്ട വിദ്യാഭ്യാസം ലഭിച്ചു. അപാരമായ ബുദ്ധിശക്തിയുടെ വിളനിലമായിരുന്ന സുധീശൻ, ദേവിയുടെ ഹൃദയംഗമമായ സഹായസഹകരണങ്ങളോടുകൂടി ഏഴെട്ടു കൊല്ലങ്ങൾക്കകം "സുധീരചന്ദ്രബാബു ഐ. സി. എസ്സ്."ആയി തീർന്നിരിക്കുന്നു.

ഏതായാലും ഗവമ്മെൻറുത്തരവു ലംഘിക്കുന്നതിനു സുധീശൻ ധൈര്യപ്പെട്ടില്ല. അദ്ദേഹം ജോലിയിൽ പ്രവേശിച്ചു. അദ്ദേഹം തീരുമാനത്തിനെടുക്കേണ്ടിവന്ന ആ പ്രമാദമായ കേസ് എപ്രകാരമുള്ള വിധിയിൽ അവസാനിക്കുമെന്ന് ആലോചിക്കും തോറും ജനങ്ങളിൽ ഒരു അസ്വസ്ഥത വ്യാപിക്കാതിരുന്നില്ല. കാൺഗ്രസ്സിലെ സ്ഥിതിസമത്വവാദികളുടെ അഖിലഭാരതസമ്മേളനത്തിൽ സുപ്രസിദ്ധ രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തകയായ റാണി സുശീലകുമാരി ചെയ്ത അദ്ധ്യക്ഷപ്രസംഗം രാജദ്രോഹപരമായ ഒന്നായി അധികാരികൾ പരിഗണിക്കയും, നാഗപൂരം ഡിസ്ട്രിക്ട് മജിസ്ട്രേട്ടിന്റെ കോടതിയിൽ ആ കേസ് വിചാരണയ്ക്കു വരികയും ചെയ്തിരുന്നു. അതായിരുന്നു സുധീശൻ തീർച്ചചെയ്യേണ്ട ആദ്യത്തെ കേസ്.

മണി പത്തടിച്ചു. കോടതിക്കു ചുറ്റും ആളുകൾ തിങ്ങിക്കൂടി. ധവളനിറത്തിലുള്ള ഖദർ തൊപ്പികൾ ധരിച്ച കാൺഗ്രസ്സുകാർ "ഗാന്ധിജി കിജൈ," "റാണി സുശീലകുമാരി കിജൈ" എന്നുള്ള വിളികളോടുകൂടി കോടതിവളപ്പിനുള്ളിൽ പ്രവേശിച്ചു. മുമ്പോട്ടു തള്ളിക്കയറിക്കൊണ്ടിരുന്ന ജനപ്രവാഹത്തെ നിയന്ത്രിക്കുവാൻ ലാത്തിധരന്മാരായ പോലീസുകാർ ചതുരുപായങ്ങളും പ്രയോഗിച്ചുനോക്കി. ഫലിച്ചില്ല. രാജ്യസേവാനിരതരും വീരാരാധകരും ആയ ബഹുസഹസ്രം ജനങ്ങളെ അവരുടെ ഗമനമാർഗ്ഗത്തിൽനിന്നും ചലിപ്പിക്കുവാൻ ഏതു കിങ്കരസമൂഹത്തിനെങ്കിലും ശക്യമാകുമോ?

മണിക്കൂർ ഒന്നു കഴിഞ്ഞു. പ്രാഡ്വിപാകാസനത്തിൽ സുധീശചന്ദ്രബാബു ഉപവിഷ്ടനായി. ഖഡ്ഗധാരികളായ ഏതാനും നിയമപാലകന്മാർ വിശാലമായ ആ ഹാളിൽ അങ്ങിങ്ങായി നിലകൊണ്ടു. അഭിഭാഷകന്മാർ അവരവർക്കുള്ള സ്ഥാനങ്ങളിൽ വന്നിരുന്നു. ഏതാനും നിമിഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു. ഖദർവസ്ത്രധാരിണിയായ ഒരു യുവതിയും അവളെ വലയം ചെയ്തുകൊണ്ടു നാലു പോലീസുകാരും കോടതിക്കുള്ളിൽ പ്രവേശിച്ചു. കുചേഷ്ടിതരും കൊള്ളക്കാരും നില്ക്കേണ്ട ആ പ്രതിക്കൂട്ടിൽ നില്ക്കുവാൻ ശുഭ്രവസ്ത്രധാരിണിയായ ആ ലോലഗാത്രി ആജ്ഞാപിതയായി. മന്ദഹാസത്തിന്റെ ഫാലനേത്രാന്തർവാഹിയായ അഗ്നിസ്ഫുലിംഗങ്ങൾ വമിക്കാവുന്ന ഒരു ദുന്നിരീക്ഷ്യ തേജസ്സാണ് അസുലഭസുന്ദരമായ ആ മുഖത്തു ദൃശ്യമാകുന്നത്.

ന്യായാധിപൻ കോടതിയുടെ മുമ്പിലേക്കു ആനയിക്കപ്പെട്ട ആ കുറ്റക്കാരിയെ വിരസനായി ഒന്നു നോക്കി. ഹാ! മോസസ്സിന്റെ ശിഷ്യപരമ്പരയിൽ പെട്ട അദ്ദേഹം ഒന്നു നടുങ്ങി. അതാ! കണ്ണുകൾ തുറിച്ച് ആ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ ആ കനകവിഗ്രഹത്തെ തന്നെ വീണ്ടും വീണ്ടും നോക്കുന്നു. ഈ അസുഖാവസ്ഥ അധികനേരത്തേക്കു നിലനിന്നില്ല. ക്രൌൺ പ്രാസിക്യൂട്ടർ കേസിന്റെ പ്രധാനഭാഗങ്ങളെ ഓരോന്നായി വിവരിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. കുലമഹത്വംകൊണ്ടും വിദ്യാസമ്പത്തുകൊണ്ടും ജനസമ്മതി നേടിയിട്ടുള്ള റാണി സുശീലകുമാരി ഗവമ്മെൻറിനോടു വിദ്വേഷം ജനിപ്പിക്കുവാൻ പര്യാപ്തമായ ഒരു പ്രസംഗം ചെയ്തുവെന്നും, ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാനിയമം 123-ാം വകുപ്പിൻപ്രകാരം പ്രതി കുറ്റക്കാരിയാണെന്നുമായിരുന്നു അയാളുടെ വാദസാരം. എല്ലാവരുടെയും ദൃഷ്ടികൾ പ്രാഡ്വിപാകസ്ഥാനത്തേക്കു തിരിഞ്ഞു. ഗംഭീരസ്വരത്തിൽ അദ്ദേഹം പ്രതിയോടായി ചോദിച്ചു:—

"നിങ്ങളുടെ പേരിലുള്ള ആരോപണങ്ങൾ കേട്ടിരിക്കുമല്ലോ. നിങ്ങളുടെ അപരാധം കേട്ടിടത്തോളം അത് അതികഠോരമായ ശിക്ഷക്കു നിങ്ങളെ പാത്രമാക്കുന്നു. സമാധാനം വല്ലതുമുണ്ടെങ്കിൽ ബോധിപ്പിച്ചുകൊള്ളുക."

"എനിക്കു യാതൊന്നും പറയുവാനില്ല;" മധുരവും പ്രശാന്തവുമായ സ്വരത്തിൽ ആ തടവുകാരി പറഞ്ഞു.

ന്യായാധിപൻ. അപ്പോൾ നിങ്ങൾ അപരാധം സമ്മതിക്കുന്നു അല്ലേ?

പ്രതി. ഇതിൽ വല്ലതും അപരാധമായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ—

ന്യായ. ആകട്ടെ, നിങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തിയെപ്പറ്റി നിങ്ങൾ പശ്ചാത്തപിക്കുന്നുവോ?

പ്രതി. പശ്ചാത്താപമോ? സുധീ— അല്ല— ന്യായാധിപാ— അപരാധികളാണു പശ്ചാത്തപിക്കേണ്ടത്. എന്റെ വിശ്വാസം ഞാൻ തുറന്നുപറഞ്ഞു. ഇന്നത്തെ സാമ്പത്തികവിഭജനരീതി പൈശാചികമാണ്. അതു അനഭിലഷണീയമാണ്. അതു നിലവിലിരിക്കുന്ന കാലം മനുഷ്യസമുദായത്തിനു, സാധുക്കൾക്കു സൌഖ്യമില്ല. മോക്ഷമില്ല. സുഖമാണു മനുഷ്യന്റെ ജീവിതോദ്ദേശം. ആ മോഹം വിഫലമാകുമ്പോൾ അവനെ നിരാശ— വിപ്ലവകാംക്ഷ— ബാധിക്കുന്നു അല്ലാതെ അവനെന്തു ചെയ്യണം............................ യാചകനും കോടീശ്വരനും കൈകോർത്തു പിടിച്ചു നടക്കട്ടെ. ഹിംസാബദ്ധമായ മനോഭാവം ജനത കൈവെടിയട്ടെ! ഈ പാവങ്ങൾ—നിർദ്ധനർ—ഈശ്വരസന്താനങ്ങളല്ലേ? ആ അസ്ഥിപഞ്ജരങ്ങളെ നിങ്ങളുടെ മനോദർപ്പണത്തിൽ കൂടി ഒന്നു ദർശിക്കുക! ഞാൻ ഈ സ്ഥിതിസമത്വവാദസിദ്ധാന്തങ്ങളിൽ പൂർണ്ണമായി വിശ്വസിക്കുന്നു. ഞാനതിനെപ്പറ്റി പ്രസംഗിച്ചു. അതൊരപരാധമോ? പോകട്ടെ, അരുണോദയം ഉണ്ടാകും, കൂരിരുൾ മറയും, നഭസ്സു തെളിയും, ഞാൻ എന്തിനു പശ്ചാത്തപിക്കുന്നു! കഷ്ടം!!

ന്യായാധിപൻ ശാന്തനായി ഇതെല്ലാം കേട്ടു. കുറച്ചു സമയം അദ്ദേഹം എന്തൊക്കെയോ എഴുതിക്കൊണ്ടിരുന്നു. .... "മൂന്നു വർഷത്തെ കഠിനതടവ്" ആ വാക്കുകൾ എല്ലാവരുടെയും ഓഷ്ഠാധരങ്ങൾ ഭേദിച്ചു നേരിയസ്വരത്തിൽ ബഹിർഗമിച്ച് അന്തരീക്ഷത്തിൽ ലയിച്ചു.

× × ×

ഭംഗിയേറിയ ഒരു മോട്ടോർ കാർ ഉന്നതമായ ഒരു സൌധത്തിന്റെ പടിക്കൽ വന്നുനിന്നു. അതിൽനിന്നും സുധീശചന്ദ്രബാബു ഇറങ്ങി മന്ദം മന്ദം ഗൃഹത്തിനുള്ളിലേക്കു കടന്നു. അദ്ദേഹം മുറിക്കുള്ളിലെത്തി കിടക്കയിലേക്കു വീണു. ആ പ്രൌഢപുരുഷൻ വിങ്ങിക്കരഞ്ഞു. അസ്വസ്ഥനായ അദ്ദേഹം ഇപ്രകാരം പുലമ്പാൻ തുടങ്ങി. "ഹാ! സുശീലേ! നിന്നെ എടുത്തുകൊണ്ടു നടന്ന കൈകൾ തന്നെ നിന്നെ കാരാഗൃഹത്തിലടയ്ക്കുവാനുള്ള വിധി എഴുതേണ്ടിവന്നല്ലോ. ദേവീ! ക്ഷമിക്കുക ഒരപരാധം, നന്ദികേട്, പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതായി വന്നു. ഇരക്കുവാൻ നീട്ടിയ ഈ കൈകൾ സ്വധർമ്മം മറന്നുകളഞ്ഞു. സുശീലേ! പീഡിതന്റെയും ആർത്തന്റെയും സംരക്ഷണത്തിനായി അവിടുന്നു അവതരിച്ചു. ഞാനോ? നികൃഷ്ടനായ ഒരു പൈശാചികൻ. ഹ! ഹ! പ്രാഡ്വിപാകൻ! അതെ! അതെ! നിയമത്തിനു സ്നേഹവുമില്ല! ബന്ധവുമില്ല! ....ജഗദീശ്വരാ! അതും എന്തിനു ശിക്ഷിച്ചു. പരിപാവനമായ ലോകസേവനത്തിനു." "റാണി സുശീലകുമാരി കീജൈ" "ഗാന്ധി കീജൈ" എന്നീ വിളികളോടുകൂടി കാൺഗ്രസ്സ് സന്നദ്ധസൈന്യം അന്നത്തെ തടവുകാരിയെ ജയിൽ വരെ അനുഗമിച്ചിട്ടു മടങ്ങുന്ന ആ കാഴ്ച സുധീശനെ പൂർവ്വാധികം ഭ്രാന്തചിത്തനാക്കി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ രക്തം തിളച്ചു. അദ്ദേഹം ഉച്ചത്തിൽ അട്ടഹസിച്ചു:—"വിളിക്കുവിൻ! ആ തിരുനാമങ്ങൾ ഉച്ചത്തിൽ ജപിക്കുവിൻ! "ഇതാ ഞാനും വരുന്നു!" ആ ഭ്രാന്തബുദ്ധി ഓടാൻ ശ്രമിച്ചു. സാധിച്ചില്ല. തുറന്നുകിടന്നിരുന്ന മേശയിൽനിന്നും എന്തോ ഒന്നു അദ്ദേഹം വലിച്ചെടുത്തു. ഒരു നടന്റെ ഭാവഹാവാദികളോടുകൂടി അദ്ദേഹം പ്രഭാഷണം തുടങ്ങി:—

"സുശീലേ! ദേവീ! കാരാഗൃഹത്തിലെ ഇരുട്ടറകൾ—മണിമാളികയിലെ വെൺതളിമത്തിൽ പൂനിലാവേററു വസിച്ചിരുന്ന ഭവതിയുടെ ആ കോമളശരീരം! ഹാ! കുമാരി! മാപ്പ്! മാപ്പ്."

ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചിരുന്ന കയ്യിലെ മാംസപേശികൾ ഒന്നു വലിഞ്ഞു. പ്രചണ്ഡമായ ഒരു ധ്വനി! ധൂമം! അന്ധകാരം! മർമ്മരശബ്ദം! ഭീമമായ ഒരു ലോഹക്കട്ടിപോലെ സുധീശചന്ദ്രന്റെ ജഡം നിലംപതിച്ചു! കഷ്ടം! സുധീശന്റെ വിധി!!

'വാസവദത്ത'യുടെ പ്രണയം

(K. M. George, Senior B. A. Class)

മലയാള പദ്യസാഹിത്യത്തെ അതിന്റെ ഇന്നത്തെ മാന്യാവസ്ഥയിലെത്തിച്ച പ്രതിഭാസമ്പന്നനായ ഒരു അസാധാരണ വ്യക്തിയെന്ന നിലയിൽ കേരളീയർ എന്നും സബഹുമാനം സ്മരിക്കേണ്ട ഒരു മഹൽ പുരുഷനാണല്ലോ കുമാരനാശാൻ. കഥാഘടനയിലും, പാത്രസൃഷ്ടിയിലും, വർണ്ണനാ രീതിയിലും എന്നു വേണ്ട സാർവ്വത്രികമായ ഒരു പുതുമ ആശാന്റെ കൃതികളിൽ ദർശനീയമത്രെ. വിശ്വ സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ ഇടയിൽ അഗ്രഗണ്യന്മാരായ ഷേക്സ്പിയർ, വിക്ടർ ഹ്യൂഗോ എന്നിവരുടെ മഹത്വത്തിനു പാത്രസൃഷ്ടിയിൽ അവർക്കുള്ള നൈപുണ്യം ഉത്തരവാദിത്വം വഹിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതു നിസ്സംശയമത്രെ. കലാവിമർശകരുടെയും, സാഹിത്യ ചിന്തകരുടെയും നിരൂപണ പാടവത്തെ വെല്ലുവിളിച്ചു കൊണ്ടു പരിലസിക്കുന്ന പാത്രങ്ങളത്രെ ലേഡി മാക്‌ബെത്ത്, ക്ലിയോപ്പാട്രാ, ജീൻവാൽജീൻ എന്നിവർ. കേരളീയ സാഹിത്യ ശിരോമണികളായ സി. വി. രാമൻപിള്ള, ചന്തുമേനവൻ ഇവരേപ്പോലെയുള്ള ഒരു സ്ഥാനം ഈ വിഷയത്തിൽ ആശാനു ഇല്ലെങ്കിലും വളരെ ഔന്നത്യമേറിയ ഒരു പദവി കല്പിച്ചു കൊടുക്കാവുന്നതാണ്. ആശാന്റെ കവിതകളിൽ പ്രശോഭിക്കുന്ന നായികമാരിൽ 'വാസവദത്ത' നമ്മുടെ പ്രത്യേക ശ്രദ്ധയേ അർഹിക്കുന്നുണ്ട്.

മധുരാപുരിയിലേ അതിസുന്ദരിയായ ഒരു വേശ്യയാണു വാസവദത്ത. എന്നാൽ വേശ്യകൾക്കു സഹജമല്ലാത്ത ചില സ്വഭാവവിശേഷങ്ങൾ നാം അവളിൽ കാണുന്നു. ധനമോഹത്തിനു വിധേയരായി ശരീര സൗഭഗത്തെ ബലി കഴിക്കയല്ലാതെ, യഥാർത്ഥമായ പ്രണയം ഇക്കൂട്ടരിൽ അങ്കുരിക്കയില്ല തന്നെ. കഥയുടെ ആദ്യഭാഗത്തു തന്നെ അവൾക്കു ഉപഗുപ്തനിൽ അനുരാഗം ജനിച്ചതായി നാം വായിക്കുന്നു. അതു പരിശുദ്ധവും, പരമാർത്ഥവുമായ പ്രണയമോ, അതോ വേശ്യാസഹജമായ വെറും ഭോഗേച്ഛയോ എന്നു ആരായുന്നതു പ്രയോജനകരമായിരിക്കുമല്ലോ.

> "ഗുണമുദ്ധിയാൽ ഞാൻ തോഴി, കൊ-
> തിപ്പതക്കോമളന്റെ
> പ്രണയം മാത്രമാണെന്നു പറഞ്ഞില്ലേനി?"

എന്നു വാസവദത്ത ചോദിക്കുന്നതിൽനിന്നും വെറും ഗണികയെന്നുള്ള രീതിയിലല്ല തന്റെ രാഗത്തിന്റെ ഭാവമെന്നും, യഥാർത്ഥ പ്രണയം ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നും വിചാരിക്കാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ കാമവികാരത്തെ യഥാർത്ഥ പ്രേമമാണെന്നു അവൾ തെറ്റിദ്ധരിച്ചതായി വരികയില്ലേയെന്നൊരു ചോദ്യത്തിനു അവകാശമുണ്ട്. 'സ്ത്രീസഹജമായ ലജ്ജ ഹേതുവായി അവളുടെ കാമപാരവശ്യം യഥാർത്ഥ പ്രേമമാണെന്നു തോഴിയേ ധരിപ്പിക്കുവാൻ അവൾ ശ്രമിച്ചതായിരിക്കാം' എന്നു ഒരു നിരൂപകൻ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. 'കുലനയവിരുദ്ധമായ് കൊഴുക്കുന്ന പ്രണയത്തെ' മനസ്സിലാക്കി ഹസിക്കുന്ന തോഴിയോടു അപ്രകാരം പറഞ്ഞതായിരിക്കാമെന്നു പരിഗണിക്കുന്നതിന്റെ ഔചിത്യം മനസ്സിലാകുന്നില്ല.

'പ്രണയം മാത്രമാണ്' എന്നു പറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞയുടൻ തന്നേ,

> "വിശപ്പിനു വിഭവങ്ങൾ വെറുപ്പോളമ-
> ശിച്ചാലും
> വിശിഷ്ട ഭോജ്യങ്ങൾ കാൺകിൽ കൊ-
> തിയാമാർക്കും"

എന്നു വാസവദത്ത പറയുന്നുണ്ട്. കാമസതൃപ്തിക്കു ധാരാളം അവസരങ്ങൾ ലഭിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഒരു 'വിശിഷ്ട ഭോജ്യ'മായ ഉപഗുപ്തനേ അവൾ കാമിച്ചതു ഇവിടെ നീതീകരിക്കയാണു ചെയ്യുന്നതു്. ഈ 'ഭോജ്യ'ത്തിൽ വാസവദത്ത കാണുന്ന 'വൈശിഷ്ട്യം' കാമസംവർദ്ധകമായ ബാഹ്യ സൗന്ദര്യമോ, പരിശുദ്ധ പ്രേമപ്രേരകമായ ആന്തരിക സൗന്ദര്യമോ എന്നുള്ളതു ചിന്തനീയമാണ്.

> "കതിരവനുടെ ചെറുകിരണവും കാമ്യ-
> മല്ല
> യതിമാത്രമിരുൾ തിങ്ങുമന്ധകൂപത്തിൽ"

എന്നുള്ള ഭാഗത്തു കവി തന്നെ ഈ വികാരം 'അനവദ്യ സുഖദമാമനുരാഗാങ്കുര'ത്തിന്റെ ഒരു ചെറു കിരണമാണെന്നു സ്പഷ്ടമായിപ്പറയുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ വേറൊരു ഭാഗത്തു

> "കമനീയ കായകാന്തി കലരും ജനമിങ്ങ-
> നെ
> കമനീവിമുഖമായാൽ കഠിനമല്ലേ?"

എന്നു വാസവദത്ത ചോദിക്കുന്നതിൽനിന്നും അവൾ ശരീരസൗഭഗത്തിലാണു ശ്രദ്ധ വെച്ചതെന്നു അനുമിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

വേശ്യകൾക്കു പ്രണയം 'കുലനയവിരുദ്ധ'മാണ്. അങ്ങനെയുള്ള പ്രണയത്തിന്റെ ആവിർഭാവം കണ്ടിട്ട്,

> "കുലനയവിരുദ്ധമായ് കൊഴുക്കുമിപ്രണ-
> യത്തിൻ
> നിലനായികയിൽ കണ്ടു ഹസിച്ചു ദൂതി"

എന്നു കവി പറയുന്നതിൽ നിന്നും പ്രണയത്തിന്റെ നേരിയ ഛായയെങ്കിലും ഉപഗുപ്തനോടു തോന്നിയ വികാരത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നു നാം മനസ്സിലാക്കണമെന്നു കവിക്കു ഉദ്ദേശമുള്ളതുപോലെ തോന്നുന്നു.

ചുടുകാട്ടിൽ തള്ളിയ വാസവദത്തയേ സന്ദർശിക്കുന്നതിനു ഉപഗുപ്തൻ ആഗതനാകുന്നു.

> "രക്തമെല്ലാം ഒഴുകിപ്പോയ്, ക്ഷയിച്ചു-
> ശക്തി, നിരകാം
> ...മായി, പ്രാണപാശമറുമാറായി;
> ...ിലുമവളായുപമുനിയെ വീക്ഷി-
> പ്പാൻ
> പൊക്കിട്ടുന്നു തല രാഗവൈഭവം കണ്ടോ!"

ഇപ്രകാരം ബീഭത്സവും, ഭയാനകവുമായ പരിതഃസ്ഥിതികളിൽ കിടക്കുന്ന ആ മനുഷ്യപിണ്ഡം യുവമുനിയേ നോക്കുന്നതിനുവേണ്ടി തല പൊക്കുന്നതിന്റെ അർത്ഥം എന്താണ്? ഈ അവസരത്തിൽ വാസവദത്ത തലയുയർത്തി ഉപഗുപ്തനേ നോക്കിയതു കാമപ്രചോദിതയായിട്ടാണ് എന്നു വിചാരിക്കുന്നതിൽ പരം അബദ്ധമെന്താണ്? ഈ 'രാഗവൈഭവം' യഥാർത്ഥ പ്രണയ പാരവശ്യമല്ലാതെ പിന്നെന്താണ്?

> "അറിയുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഞാനകൃത്രിമ പ്ര-
> ണയത്തി-
> ന്നറപൊന്നു നിനക്കൊമ്പിലേറി നിന്നി-
> ളം"

എന്നുള്ള ഉപഗുപ്തഭാഷണം കൊണ്ടുള്ള സൂചനയും,

> "കര പററിനിന്നു വീണ്ടും കണ്ണടിത്തൻ-
> കുളത്തിലേ-
> ക്കരയന്നപ്പിടപോലെ നടന്നു പോയി"

എന്ന ഭാഗത്തു ഭോഗാസ്പദമായ കുളത്തിൽനിന്നു അല്പനേരത്തേക്കു വിമുക്തയായി കര പററി നില്ക്കയായിരുന്നുവെന്നു പറയുമ്പോൾ ഉള്ള ധ്വനിയും മേല്പറഞ്ഞ അഭിപ്രായത്തിനു ഉപോൽബലകങ്ങളത്രെ.

ഇപ്രകാരം വാസവദത്തയുടെ പ്രണയം ഒരു കുഴഞ്ഞ പ്രശ്നമായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്. ഇങ്ങനെ സ്ഥിരനിശ്ചയമില്ലാത്ത ഒരു നായികയേ സൃഷ്ടിച്ചതു, ഖണ്ഡകാവ്യത്തെ രസവിഷയകമായി ഭംഗിയാക്കണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശമാത്രത്താൽ പ്രേരിതനായി മുമ്പോട്ടു പോയപ്പോൾ അറിയാതെ വന്നു പോയതാണെന്നു ചിലർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഷേക്സ്പിയരുടെ, ആന്റണി ആൻഡ് ക്ലിയോപ്പട്രാ (Antony and Cleopatra) എന്ന നാടകത്തിലെ നായികയായ ക്ലിയോപ്പാട്രാ മരണത്തെ സ്വയം വരിച്ചതു ആന്റണിയോടുള്ള യഥാർത്ഥ പ്രേമം കൊണ്ടാണോ, ആത്മാഭിമാനസംരക്ഷണത്തിനാണോയെന്നുള്ളതു നിരൂപകന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഭിന്നാഭിപ്രായത്തിനു ഇടയാക്കിയിരിക്കുന്നതുപോലെ, വാസവദത്തയുടെ പ്രണയശുദ്ധിയും ഭിന്നാഭിപ്രായത്തിനു ഇട കൊടുക്കുന്നു.

ചെട്ടിയാരുടെ ആഗമനവേളയിൽ വാസവദത്തയേ ഒരു തനി വേശ്യയായിട്ടു നാം കാണുന്നു; അടുത്ത നിമിഷത്തിൽ നാം അവളെ ഒരു കൊലപാതകിയായിക്കാണുന്നു. എങ്കിലും നാം അവളെ സ്നേഹിക്കുന്നു; അവളുടെ ആകാരസൃഷ്ടിയിൽ ആനന്ദിക്കുന്നു. അവൾ നമ്മുടെ നീതിബോധത്തെ കുഴക്കുന്നു; നമ്മുടെ ഭാവനയേ വശീകരിക്കയും അത്ഭുത സ്തബ്ധമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ആദ്യവസാനം നമ്മുടെ ധാർമ്മിക ബോധത്തിനു വിരുദ്ധമോയെന്നു സംശയിക്കത്തക്ക ഒരാകർഷണ വലയിൽ നമ്മെ വലിച്ചുകൊണ്ടുവരുന്ന വാസവദത്തയേ ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്ന ആശാന്റെ പാത്രസൃഷ്ടി വൈഭവം അന്യാദൃശം തന്നെ. ഷേക്സ്പിയരുടെ, പ്രസിദ്ധി നേടിയ കഥാപാത്രങ്ങളായ ക്ലിയോപ്പാട്രാ, ലേഡി മാക്‌ബെത്ത് എന്നിവരേപ്പോലെ വാസവദത്തയേയും നാം സ്നേഹിക്കയും ബഹുമാനിക്കയും ചെയ്തു പോകുന്നു.

സ്ത്രീകളും സാഹിത്യകാരന്മാരും

ലോകസാഹിത്യത്തിൽ സ്ത്രീകൾക്കുള്ള സ്ഥാനം അനിഷേധ്യമാണ്. ഏതു കവിത പരിശോധിച്ചാലും അതിന്റെ ഉത്തേജകശക്തിയോ പ്രതിപാദ്യ വസ്തുവോ മിക്കവാറും സ്ത്രീകളായിരിക്കും. രമണീയമായ സകല വസ്തുക്കളും സ്ത്രീകളായിട്ടു തന്നെ കവികൾ സങ്കല്പിച്ചു കഴിഞ്ഞു. വിദ്യ, കവിത, ലത, പുഷ്പം ഇതെല്ലാം സ്ത്രീകളാണ്; അമ്പലും താമരയും അനുരാഗവിയോഗാദി വികാരഭേദങ്ങൾക്കു വിധേയരായ സ്ത്രീകളായിട്ടാണ് കാവ്യക്കാരന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ പ്രത്യക്ഷമാകുന്നത്. സ്ത്രീ, സുന്ദരി എന്നീ പദങ്ങളുടെ പര്യായ ശബ്ദങ്ങൾ തമ്മിൽ യാതൊരു ഭേദവും കൂടാതെ അന്യോന്യം പരാമർശിക്കുന്നതിനായി കവികൾ ഉപയോഗിച്ചു കാണുന്നതിൽനിന്നു സ്ത്രീകളെല്ലാം സുന്ദരികളും, അസുന്ദരമായ സകല വസ്തുക്കളും സ്ത്രീകളിൽനിന്നു വിഭിന്നവുമാണെന്നായിരിക്കാം കവികൾ വിശ്വസിക്കുന്നതെന്നു വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പുരുഷ സൌന്ദര്യവർണ്ണനയിൽ മൌനികളായ കവികൾപോലും സ്ത്രീ സൌന്ദര്യത്തിൽ കടക്കുമ്പോൾ വാവദൂകന്മാരായിട്ടാണ് കണ്ടുവരുന്നത്. മാൻമിഴിയും മധുമൊഴിയും മധുരാധരിയും മത്തേഭയാനയും കാവ്യകാരന്റെ പ്രത്യേക സ്വത്താണ്. സകല സ്ത്രീകൾക്കും ഈ വിശേഷണങ്ങൾ എല്ലാം തന്നെ ഘടിപ്പിക്കുന്നതിൽ യാതൊരു വിരോധവുമില്ല. സൌന്ദര്യവും അനുഭവിക്കുന്ന മാതിരിയെല്ലാം ചേർക്കുന്നതിൽ സുന്ദരങ്ങളും ഹൃദയാഹ്ലാദകങ്ങളുമായ സകല സാമഗ്രികളുടേയും അധിഷ്ഠാന ദേവതയായിട്ടു സാഹിത്യ ക്ഷേത്രത്തിൽ സ്ത്രീകൾ പ്രതിഷ്ഠിതരായി എന്നു പറഞ്ഞാൽ കഴിഞ്ഞല്ലോ. സൌന്ദര്യംകൊണ്ടു അനുഗൃഹീതരായിട്ടുള്ളതു സ്ത്രീകളോ പുരുഷന്മാരോ എന്നുള്ള ചോദ്യം ഏററവും രസാവഹമായിരിക്കുമെങ്കിലും അതിനിവിടെ ഉദ്യമിക്കുന്നില്ല. പൂങ്കോഴിയും ആൺമയിലും തങ്ങളുടെ പെൺജാതിയേക്കാൾ മനോഹരമാണെന്നു സ്പഷ്ടമാണ്. സൌന്ദര്യവർണ്ണനത്തിൽ മനുഷ്യസമുദായത്തിനു മാത്രം ഇതിൽനിന്നു വിഭിന്നമായ ഒരു രീതിയാണ് ബ്രഹ്മാവു് അവലംബിച്ചതെന്നു കരുതുന്നതിൽ അസാംഗത്യമില്ലേ എന്നുള്ള സംശയം സംഭാവ്യമാണ്.

ഏതായാലും സൌന്ദര്യവിഷയത്തിൽ സാഹിത്യകാരന്മാർ പുറപ്പെടുവിച്ചിട്ടുള്ള അഭിപ്രായങ്ങൾക്കു ഐകരൂപ്യമുണ്ട്. സ്ത്രീകളെ സൌന്ദര്യദേവതയായി അവർ അഭിഷേകം ചെയ്തുകഴിഞ്ഞു.

> "എന്നില്ലത്തിനു ലക്ഷ്മി സ്വയമിവൾ നയനങ്ങൾക്കു പീയൂഷധാരാ
> തന്വംഗസ്പർശമോയെൻ തനുവിനു നവമാം ചന്ദനച്ചാറു തന്നെ."

എന്നാൽ സ്ത്രീകളുടെ സ്വഭാവത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സാഹിത്യലോകം ഭിന്നാഭിപ്രായക്കാരാണ്. ഭിന്ന കാലങ്ങളിലും ഭിന്ന രാജ്യങ്ങളിലും ജീവിച്ചിരുന്ന മഹാകവികൾ സ്ത്രീകളെ സംബന്ധിച്ച് രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്ന അഭിപ്രായങ്ങൾ പരിശോധിക്കുന്നതു ഏററവും രസാവഹമായ ഒരു പഠനമായിരിക്കും. പുരാതന ഭാരതത്തിൽ സ്ത്രീകൾക്കു വിലയും നിലയുമുണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് ഗാർഗ്ഗി, മൈത്രേയി മുതലായ പുരാണ പുണ്യ വനിതകളുടെ നാമധേയങ്ങൾ സുസ്പഷ്ടമാക്കുന്നു.

> "ന സ്ത്രീ സ്വാതന്ത്ര്യമർഹതി"

എന്നും മററുമുള്ള വിധികൾ പിന്നീടുണ്ടായ ധർമ്മശാസ്ത്രകോടതികളിലും സാഹിത്യസമ്മേളനങ്ങളിലും പാസ്സാക്കിയതായിരിക്കണം. സ്ത്രീയുടെ മാനസികാധ്യാത്മികങ്ങളായ അധഃപതനമോ പുരുഷന്റെ സ്വാർത്ഥമോ ഈദൃശങ്ങളായ വിധി കല്പിക്കുന്നതിൽ പ്രേരകങ്ങളായതെന്നു നിർണ്ണയിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല.

> "സ്മർത്തവ്യേഷുകിമുത്തമം? മൃഗദൃശാം പ്രേമ പ്രസന്നം മുഖം,
> ഘ്രാതവ്യേഷ്വപി കിം? തദാസ്യപവനഃ
> സ്പൃശ്യേഷു കിം? തദ്വപുഃ,
> കിം സ്വാദ്യേഷു? തദോഷ്ഠപല്ലവരസഃ
> ശ്രാവ്യേഷു കിം? തദ്വചഃ
> ധ്യേയം കിം? നവയൌവനം സഹൃദയൈഃ സർവ്വത്ര തദ്വിഭ്രമഃ."

എന്നെല്ലാം എഴുതിക്കൂട്ടി അവരുടെ സൌന്ദര്യാഭിമാനത്തെ ഉത്തേജനം ചെയ്തു ഏതാണ്ടൊരു ദുരഭിമാനത്തിൽ ചാടിക്കുകയും, അതേ സമയം തന്നെ "ന സ്ത്രീ സ്വാതന്ത്ര്യമർഹതി" എന്നു ചന്ദ്രഹാസമിളക്കുകയും ചെയ്തു പുരുഷൻ സ്വാർത്ഥത്തെയല്ലേ മുൻ നിറുത്തി പ്രവർത്തിച്ചതെന്നു സംശയിക്കാൻ ധാരാളം വകയുണ്ട്. ഏതായാലും പൌരാണികമായ ആ ഉന്നതസ്ഥാനത്തിൽനിന്നു സാഹിത്യലോകത്തിലെ സ്ത്രീകൾക്കു മധ്യകാലങ്ങളിൽ വലിയ അധഃപതനം സംഭവിച്ചുപോയി. സ്ത്രീയെ

> 'ഗതിവിജിതവലമഥനഗജതിലകയാ—'

എന്നു ദീർഘസമസ്ത പദങ്ങളാൽ വർണ്ണിക്കുകയും,

> "ഉമ്പർകോനുടയ കൊമ്പനാനയുടെ കുംഭവും കനകകുംഭവും
> കുമ്പിടുന്ന കുചകുംഭമുള്ളവരിൽ മുമ്പുതേടി വിലസും പ്രിയേ"

എന്നിങ്ങനെ നീട്ടി വലിച്ച് സംബോധന ചെയ്യുകയും

> "മധുതിഷ്കുതി വാചി യോഷിതാം"

എന്നും

> "മധു നിന്മാധുര്യത്തെ വാങ്ങുവാങ്ങിക്കാം— സത്യം
> മധുരം തവാധരമൊന്നുമാത്രം മേ നിത്യം"

എന്നും സമ്മതിക്കുകയും ചെയ്താരെങ്കിലും സ്ത്രീകളുടെ

> "ഹൃദി ഹാലാഹലമേവകേവലം"

എന്നായിരുന്നു കവികളുടെ അഭിപ്രായം. അവർക്കു സ്ത്രീകളെപ്പററി പറയാനുള്ളതെല്ലാം തന്നെ

> "മൃദു ബഹിരന്തഃ കഠിനം"

എന്നു ഒരു ചെറിയ സൂത്രവാക്യത്തിൽ സംഗ്രഹിക്കാവുന്നതാകുന്നു. ഈ ആശയം തന്നെ

> "അല്പോളം തവമന്ദഹാസനികടേ കോനിലാവും കരു,— [ലും
> ഉല്പിന്നുണ്ടു നിലാവൊളം വെളുവെളുപ്പോസി കേശാന്തികേ;
> കല്പോളം കടുതെന്നു തോന്നുമൊരിളം പൂമെയ് തൊട്ടുനോക്കവോ!
> കല്പം പല്ലവകോമളം തവമനം ചിന്തിക്കിലേണേക്ഷണേ!"

എന്ന സുപ്രസിദ്ധമായ ശ്ലോകത്തിൽ കുറെക്കൂടി വിവരിച്ചു പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. സുമദലം പോലെ മൃദുലമായ ശരീരവും കയ്യിലിന്റെ കളകണ്ഠത്തെ ജയിക്കുന്ന സ്വരവും സ്ത്രീകൾക്കുണ്ടെന്നു കവികൾ സമ്മതിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ ഹൃദയം മാത്രം 'കല്പോളം കടുതെ'ന്നു പറയുന്നതിൽ അസാംഗത്യമില്ലേ?

> ചർമ്മവും രസനയും കണ്ണും മൃദുലമായ്
> നിർമ്മിച്ച ചതുർമ്മുഖൻ ചേതസ്സു കല്ലാക്കമോ?

അഭിപ്രായത്തിന്റെ സാധുതാസാധുതാ വാദങ്ങൾ എങ്ങനെയെങ്കിലുമിരിക്കട്ടെ. ഏതായാലും മധ്യകാലങ്ങളിൽ ഭാരത സാഹിത്യലോകത്തിലെ സ്ത്രീകൾ മിക്കവാറും ആമ്ര (മാങ്ങ) ഫലം പോലെ

> "മൃദുബഹി, രന്തഃ കഠിനം"

എന്നുള്ള വിശേഷത്തിനു വിധേയരായിരുന്നു.

അന്ധനും പ്രധാനമായ ദീർഘതമസ്സിനെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യ

> "ഗംഗയിലൊരു തോണിതന്നിൽ വച്ചൊഴുക്കിനാൾ."

അതെങ്ങനെ സാധൂകരിക്കാമെന്നുള്ളതിനു എഴുത്തച്ഛൻ തന്റെ സുപ്രസിദ്ധമായ പ്രശാന്ത ഗംഭീരസ്വരത്തിൽ

> "അംഗനാജനങ്ങൾക്കു തോന്നുമിത്തരം— പണ്ടേ."

എന്നു അർത്ഥഗർഭമായ ഒരൊററ ചെറിയ വാചകത്തിൽ ഉത്തരം പറയുന്നു. പണ്ടേ മുതൽക്കു തന്നെ ഇപ്രകാരമുള്ള കടുംകൈകൾ ചെയ്വാൻ മടിക്കാത്ത അശുദ്ധഹൃദയകളാണ് സ്ത്രീകൾ എന്നത്രേ ആ മഹാനുഭാവന്റെ സമാധാനം.

സ്ത്രീകൾ പറയുന്നതു വിശ്വസിക്കുകയോ അവരുടെ നിർദ്ദേശമനുസരിച്ചു പെരുമാറുകയോ ചെയ്യരുതെന്നായിരുന്നു പഴയ കവികളുടെ നിരന്തരമായ ഉപദേശം. "പെണ്ണിന്റെ ചൊൽകേട്ടു ചാടിപ്പുറപ്പെട്ട പൊണ്ണ

ൻ" ഹിമസേനൻ പററിയ അമളി സവിസ്തരം വർണ്ണിച്ച് കുഞ്ചൻ നമ്പ്യാർ നമ്മെ ഒരു പാഠം പഠിപ്പിക്കുവാൻ തന്നെ ഒരുങ്ങുന്നു.

"യോഷമാരുടെ വാക്കു സത്യമെന്നോർക്കുന്നവൻ
ഭോഷനെന്നതുമതിനില്ല സംശയമേതും"

എന്ന് എഴുത്തച്ഛൻ ലോകഗുരുവായ ശ്രീരാമനെക്കൊണ്ടു തന്നെ പറയിക്കുന്നു. നേരമ്പോക്കിനു വേണ്ടിയോ ഫലിതത്തിനു വേണ്ടിയോ അല്ല അദ്ദേഹം എന്തെങ്കിലും പറയുന്നത് എന്നും നാം മനസ്സിലാക്കണം. എഴുത്തച്ഛന്റെ ഈ അഭിപ്രായം തന്നെയാണ് ബി. സി. 5—ാം ശതകത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന യവനമഹാകവിയായ ഈസ്കയിലസ് (Æschylus) രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്.

"Persuasion soon invades the female's realm,
Her judgment pale is quickly overthrown,
Feebly she holds an unresisting helm
But fading soon to nothing the renown.
Told by a woman's tongue
Will not endure for long."
(Agamemnon)

ഈ തത്വത്തിന്റെ വിശദീകരണമാണ് ഈസ്കയിലസ്സിന്റെ ഏററവും പ്രധാനപ്പെട്ട ദുരന്തപര്യവസായിയായ നാടക (Tragedy) ത്തിൽ കാണുന്നത്. ലോക വ്യവഹാരങ്ങളോ മനുഷ്യസ്വഭാവങ്ങളോ അറിയാതെ പുസ്തകോപജീവിയായി മനോരാജ്യ സാമ്രാജ്യ സന്ദർശനം നടത്തുന്ന ഒരു കവിയല്ലായിരുന്നു ഈസ്കയിലസ്സ് എന്നും നാം ധരിക്കേണ്ടതാണ്. ഈ മഹാകവിയുടെ ആശയം തന്നെ "കീററ്സ്" (Keats) എന്ന ആംഗലയുവകവിയിൽകൂടി പ്രചണ്ഡമായി പ്രതിദ്ധ്വനിക്കുന്നു.

"Must not a woman be
A feather on the sea
Swayed to and fro by every wind and tide,
Of as uncertain speed
As blow-ball from the meed."

പ്രായേണ 'ശ്രീക്കും സ്ത്രീക്കും കാററിനും സ്ഥൈര്യമില്ലെന്നാണ് സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ അഭിപ്രായം. ശാരീരികമായി മാത്രമല്ല മാനസികമായും സ്ത്രീകൾ അബലകളാണെന്നത്രേ ലോകമഹാ കവിയായ ഷേക്സ്പീയർ പറയുന്നത്.

"Frailty thy name is woman!"

(ദൌർബ്ബല്യമേ, നിന്റെ പേരു സ്ത്രീയെന്നാണ്.) ശാരീരികവും, മാനസികവും, ആദ്ധ്യാത്മികവുമായ സകല ദൌർബ്ബല്യത്തെയും പരാമർശിക്കത്തക്ക വ്യാപകാർത്ഥമാണ് Frailty എന്ന പദത്തിനുള്ളത്.

മദ്ധ്യകാലങ്ങളിൽ യൂറോപ്യൻ വനിതകൾക്ക് അസൂയാവഹമായ ഒരു സ്ഥാനമുണ്ടായിരുന്നു. യുദ്ധങ്ങളിലും ആയുധാഭ്യാസ മത്സരങ്ങളിലും വിജയശ്രീലാളിതരാകുന്ന യുവയോദ്ധാക്കന്മാർക്കു സമ്മാനദാനം ചെയ്ത് അവരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതിനായി, സുന്ദരിയായ ഒരു യുവതീരത്നത്തെ തല്ക്കാലത്തേക്കു രാജ്ഞിപദവി കൊടുത്തു ബഹുമാനിക്കുന്ന പതിവു പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ നടപ്പുണ്ടായിരുന്നു എന്ന് ഐവാൻഹോ (Ivanhoe) മുതലായ ആഖ്യായികകളിൽനിന്നും മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണല്ലോ. ഈ ആദരത്തിനു ഒരു സ്ത്രീയെ പാത്രമാക്കുന്നതു ശരീരസൌന്ദര്യം മാത്രമായിരുന്നുവെന്നു പ്രസ്താവയോഗ്യമാണ്. 17-ാം ശതകത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന തോമസ് ഓട്ട്വേ (Thomas Otway) എന്ന ആംഗലകവി സ്ത്രീകളുടെ ശരീരസുഭഗതയേയും മനോനൈർമ്മല്യാദി ഗുണങ്ങളേയും മുക്തകണ്ഠം പ്രശംസിച്ചെഴുതിയിട്ടുള്ള ഒരു പദ്യശകലം സവിശേഷം ആസ്വാദ്യമായിരിക്കുന്നു.

O woman, lovely woman, Nature made thee
To temper man; we had been brutes without you
Angels are painted fair to look like you.
There is in you all that we believe of heaven,—
Amazing brightness, purity and truth
Eternal and everlasting love.

സ്വർഗ്ഗീയമായ ശോഭയും പരിപാവനതയും സത്യവും അനശ്വരമായ പ്രേമവും കൊണ്ടു പുരുഷന്റെ മൃഗീയതയെ സംസ്കരിക്കുവാൻ സ്ത്രീകൾക്കു സാധിക്കുമെന്നാണ് ഓട്ട്വേയുടെ വിശ്വാസം. പക്ഷെ ഈ കവി തന്നെ വേറൊരിടത്ത് സ്ത്രീയുടെ ഗർഹണീയമായ വശത്തേയും ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

What mighty ills have not been by woman?
Who was't betrayed the Capitol? A woman!
Who lost Mark Antony the world? A woman!
Who was the Cause of a long ten year's war,
And laid at last old Troy's ashes? woman!
Destructive, damnable, deceitful woman!

സ്ത്രീയുടെ ഗുണദോഷവശങ്ങളെ പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം അവലോകനം ചെയ്ത്, രണ്ടു പ്രത്യേക ചിത്രങ്ങൾ അദ്ദേഹം വരച്ചു കാണിച്ചിരിക്കുകയാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. ഒരു കേസിന്റെ വാദിഭാഗവും പ്രതിഭാഗവും കേട്ട് നിഷ്പക്ഷമായി വിധി കല്പിക്കുവാൻ ബാദ്ധ്യസ്ഥനായ ഒരു വിധികർത്താവിന്റെ നിലയല്ല കവി ഇവിടെ അവലംബിച്ചിരിക്കുന്നത് എന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. "Destructive,"— സ്ത്രീകൾ നാശഹേതുക്കളാണെന്നു ഭാരതീയ കവികളും അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

അനുചിതകർമ്മാരംഭഃ
സംഘവിരോധോ ബലീയസീ സ്പർദ്ധാ,
പ്രമദാജനവിശ്വാസഃ;
നാശദ്വാരാണി ചത്വാരി.

എന്നുള്ള ആപ്തവചനം സുപ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. അനുചിതകർമ്മാരംഭം, സംഘവിരോധം, ബലവാനോടു വിരോധം, സ്ത്രീജന വിശ്വാസം ഇവ നാലും നാശകാരണങ്ങളാണ്.

18—ാം ശതാബ്ദത്തിന്റെ പ്രഥമാർദ്ധത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന സുപ്രസിദ്ധ ഹാസ്യസാഹിത്യകാരനായ ജോനാഥൻ സ്വിഫ്റ്റ് (Jonathan Swift) സ്ത്രീ സമുദായത്തെപ്പററി രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്ന അഭിപ്രായങ്ങൾ നിശിതവും നിർദ്ദയവും ആയിരിക്കുന്നു. "കുരങ്ങുകളെക്കാൾ ഒരു പടിയെങ്കിലും ഉയർന്നതല്ലാത്ത ഒരുതരം ജീവികളെന്നല്ലാതെ നിങ്ങളെ (സ്ത്രീകളെ) മനുഷ്യജീവികളായി പരിഗണിക്കുവാൻ എനിക്കു നിവൃത്തിയില്ല" എന്നാണ് സ്വിഫ്റ്റ് ഒരു യുവതിക്കു എഴുതിയയച്ചത്. "നിങ്ങളേക്കാൾ കൂടുതലായി വിനോദഹേതുക്കളായ പല വിദ്യകളും അവററിനു വശമുണ്ടെന്നു മാത്രമല്ല, നിങ്ങൾക്കുള്ള ദോഷങ്ങൾ കൂടി അധികമായി സംഭവിക്കുന്ന സ്വഭാവങ്ങൾ അതിനില്ല; നിങ്ങളെ സംരക്ഷിക്കാൻ വേണ്ടിവരുന്ന ധനവ്യയവും അവയ്ക്കു വേണ്ടിവരുന്നില്ല" എന്നത്രേ അദ്ദേഹം തുടർന്നെഴുതുന്നത്. വിദ്യയോ വിവേകമോ ഇല്ലാത്ത ഒരുതരം മൃഗീയ സൃഷ്ടികളായിട്ടല്ലാതെ അദ്ദേഹം പൊതുവേ സ്ത്രീ സമുദായത്തെ കണക്കാക്കിയിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹം ദോഷൈകദൃക്കായ ഒരു പരിഹാസരസ പ്രപഞ്ചനവിദഗ്ദ്ധനായിരുന്നുവെന്നു മാത്രമല്ല, ഒരു സ്ത്രീസമുദായ വിദ്വേഷിയും കൂടിയായിരുന്നു. അപൂർവ്വം ചില സ്ത്രീ വ്യക്തികളെ അദ്ദേഹം സ്നേഹിക്കുകയും ആദരിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നുവെങ്കിലും സ്ത്രീ സമുദായത്തോടു പൊതുവെ അദ്ദേഹത്തിനു വെറുപ്പാണുണ്ടായിരുന്നത്. അനാശാസ്യമായ ആഡംബര പ്രിയതയും ദുരഭിമാനവും ദുർവൃത്തിയും സ്ത്രീകളുടെ സഹജഗുണങ്ങളായിട്ടാണ് അദ്ദേഹം കണ്ടിരുന്നത്.

സ്വിഫ്ടിന്റെ സമകാലികനും സുപ്രസിദ്ധ കവിയുമായ അലക്സാണ്ടർ പോപ്പ്

"Men some to business, some to pleasures take,
But every woman at heart is a rake"

എന്ന് അഭിപ്രായപ്പെട്ടു കാണുന്നു. സ്ത്രീ എന്നും എപ്പോഴും വ്യഭിചാര പ്രവണമാണത്രേ. സ്ത്രീ സമുദായത്തിനു അപവാദഹേതുകമായ ഈദൃശാഭിപ്രായങ്ങൾക്കു സാഹിത്യലോകത്തിൽ പ്രചുരപ്രചാരം സിദ്ധിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. വനിതാലോകത്തിൽ അനാവശ്യമായി ആക്ഷേപശരങ്ങൾ ചൊരിയുന്ന വിദ്വാന്മാരോട്, വിദുഷീരത്നമായിരുന്ന മനോരമത്തമ്പുരാട്ടിയുടെ

"യോഷാദോഷം മൃഷാ യഃ കഥയതി വിദുഷേ ഹന്ത! തസ്മൈ നമോസ്തു"

എന്ന നിശിതമായ ഉത്തരമാണ് നമുക്കു പറയാനുള്ളത്.

"നല്ല വസ്തുക്കൾ പെണ്ണുങ്ങൾക്ക നല്ലതല്ലാ" എന്നു കപിലോപാഖ്യാനകർത്താവു അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു് ഏറ്റവും അത്ഭുതാവഹമായിരിക്കുന്നു. അന്യായമായ മർദ്ദനത്തിനും ആക്ഷേപത്തിനും പാത്രമാകുന്നവരോടു അനുകമ്പയും അവരുടെ ഗുണവശങ്ങളെ ലോകസമക്ഷം വിശദീകരിക്കണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹവും ഹൃദയമുള്ള സകല മനുഷ്യർക്കും ഉണ്ടാകാവുന്നതാണല്ലൊ. അതുകൊണ്ടു തന്നെയായിരിക്കണം ആധുനിക കവികൾ പ്രായേണ സ്ത്രീപക്ഷപാതികളായി കാണപ്പെടുന്നതു്. മദ്ധ്യകാലങ്ങളിൽ മങ്ങിയ മഹിളാമഹിമാവു നവചൈതന്യത്തോടുകൂടി വീണ്ടും പ്രകാശിക്കുകയും വനിതയുടെ 'ഭാവശുദ്ധി'യും സന്മാർഗ്ഗപ്രതിപത്തിയും സാഹിത്യലോകം അറിഞ്ഞു വശമാവുകയും ചെയ്തു. "മുഗ്ദ്ധബഹി, രന്തഃകഠിനം" എന്നഭിപ്രായപ്പെട്ട പണ്ഡിതനോടു്

"ചർമ്മവും രസനയും കണ്ണവും മൃദുലമായ്
നിർമ്മിച്ച ചതുർമ്മുഖൻ ചേതസ്സു കല്ലാ-
ക്കുമോ?"

എന്ന എതിർവാദം പുറപ്പെടുവിക്കാൻ കവികൾ തയ്യാറായി എന്നു മാത്രമല്ല,

"ആനനത്തിങ്കൽ വായും രോമങ്ങൾ-
പോലും ചൊൽവു
വാനരൻ പൂമാനെന്നും ദേവത നാരി-
യെന്നും"

എന്നും കൂടി പറയാൻ ഭാവമുണ്ടു്. അബലകളെ അടിമത്വശൃംഖലയിൽ ബന്ധിച്ചു് അവശതയനുഭവിപ്പിക്കുന്ന പുരുഷന്റെ സ്വാർത്ഥബോധത്തോടു് ഒരു ഹൃദയാലുവിനു ന്യായമായിട്ടുണ്ടാകാവുന്ന കോപത്തിന്റെ ബഹിസ്ഫുരണങ്ങളാണു് ഉള്ളൂരിന്റെ ഈ പദ്യശകലങ്ങളിൽ ദൃഷ്ടവ്യമാകുന്നതു്. വിശാലഹൃദയനായ ഈ മഹാകവി തന്നെ വേറൊരിടത്തു്

"കണ്ടകം കൊണ്ടു തീർത്താൽ നാൻമുഖൻ-
പുരുഷനെ,—
കണ്ടകം നൊന്തപ്പുറം പൂക്കളായ് വധു-
ക്കളെ"

എന്നു പറയുന്നുണ്ടു്. വിശ്രുതപണ്ഡിതനും ലോകകാര്യവിചക്ഷണനും തത്വവേദിയുമായ ഈ മഹാകവിയുടെ സൂക്തിരത്നങ്ങൾ ഏറ്റവും ആദരണീയങ്ങളാണു്.

"നാരികളേ നിരായ് പുരുഷന്നു നന്മയി-
പ്പാരിൽ ഭവിപ്പാൻ പണിയെന്ന വാസ്ത-
വം"

അദ്ദേഹം പലപ്പോഴും ഉൽഘോഷിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പുരുഷന്റെ സ്വാർത്ഥാഭിലാഷപ്രതിപത്തിയാണു് സ്ത്രീകളുടെ സകലവിധമായ അധഃപതനത്തിനും കാരണമെന്നാണു് കവി സാർവ്വഭൌമനായ വള്ളത്തോളിന്റെ അഭിപ്രായമെന്നു തോന്നുന്നു.

"സ്വാർത്ഥൈകതല്പരന്മാരവർ കാമത്തിൻ
പൂർത്തിക്കാപ്പുഷ്പത്തെച്ചേററിൽ വീഴ്ത്തി
തേവിടിച്ചെണ്ണാക്കിത്തീർത്താരവരൊരു
പാവമാം കൊച്ചു സഹോദരിയെ
സ്വച്ഛമാം ലോകസരസ്സിന്നടിത്തട്ടി-
ലിച്ചേർ നിറപ്പതു മാനുഷർ താൻ."

പൂമെയ്യുള്ള സൌന്ദര്യം സ്ത്രീകളുടെ ഹൃദയത്തിനുമുണ്ടെന്നും, അവരുടെ "ഹൃദിഹാലാഹലമേവകേവലം" എന്ന അഭിപ്രായം അടിസ്ഥാനരഹിതമാണെന്നും, നേരേമറിച്ചു സ്ത്രീഹൃദയം പരിപാവനവും സുദൃഢവുമായ പ്രേമത്തിനിരിപ്പിടമാണെന്നും ഇന്നത്തെ സാഹിത്യകാരന്മാർ മിക്കവാറും കരുതുന്നു.

"തരുണീമണികളെപ്പോലുള്ളഴിഞ്ഞുള്ള രാ-
ഗം
പുരുഷരിലൊരുനാളും കാണുകില്ലെന്തു ചെ-
യ്യാം?"

എന്നു് ഒരു യുവകവയിത്രി എഴുതിയിരിക്കുന്നതു് ഹൃദയംഗമവും നമ്മുടെ സവിശേഷമായ ശ്രദ്ധയെ അർഹിക്കുന്നതുമാകുന്നു. സ്ത്രീകളെല്ലാം ജഗജ്ജനനിയായ ചിച്ഛക്തിയുടെ അംശാവതാരങ്ങളായിട്ടാണു് ഭഗവാൻ രാമകൃഷ്ണപരമഹംസൻ പറയുന്നതു്. ഇന്നത്തെ യുവതികളിൽ പലർക്കും ഈ തത്വത്തോടു പ്രത്യേക പ്രതിപത്തിയുള്ളതുപോലെ തോന്നുന്നു.

സാഹിത്യലോകത്തിലെ ഈ സ്ത്രീചിത്രങ്ങൾ പരിശോധിച്ചു കഴിയുമ്പോൾ ഒരു സഹൃദയന്നു്

"അതുമല്ലിതുമല്ല സത്യം"

എന്നായിരിക്കും തോന്നുന്നതു്. അതിശയോക്തി സ്പർശം കൂടാതെ സാഹിത്യം കാണാൻ വിഷമമാകകൊണ്ടായിരിക്കാം സാഹിത്യകാരന്മാർ തങ്ങളുടെ ചിത്രങ്ങളെ ചിലപ്പോൾ വിധോജ്ജ്വലവർണ്ണങ്ങൾ കൊണ്ടു മനോമോഹനമാക്കുകയും, ചിലപ്പോൾ കരിക്കട്ടക്കരി കലത്തി കറുപ്പിച്ചു് ബീഭത്സമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു്. തോമസ് ഓട്ട്വേയുടെ രണ്ടഭിപ്രായങ്ങൾ ശേക്സ്പിയറിന്റെ [illegible] ഷം ഉരച്ചു ഒന്നിച്ചുചേർത്താൽ കിട്ടുന്നതായിരിക്കും സ്ത്രീയുടെ യഥാർത്ഥമായ രൂപം. മഹാകവി ഉള്ളൂരിന്റെ അഭിപ്രായത്തെയും "മുഗ്ദ്ധബഹി, രന്തഃകഠിനം" ഇത്യാദി അഭിപ്രായങ്ങളേയും കലർത്തി ഒരു പുതിയ രൂപമുണ്ടാക്കുവാൻ സാധ്യമാണെങ്കിൽ അതായിരിക്കും സ്ത്രീയുടെ പരമാർത്ഥമായ രൂപം. സ്ത്രീ ഒരുതരം വാനരസൃഷ്ടിയാണെന്നു സ്വിഫ്റ്റും അല്ല ദേവതയാണെന്നു ഉള്ളൂരും പറയുന്നു. സ്ത്രീയും പുരുഷനും വാനരസൃഷ്ടിയാണെന്നു ഡാർവ്വിൻ പണ്ഡിതവാദം ചെയ്യുന്നു. ഇതിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരഭിപ്രായം ശരിയാണെങ്കിൽ അതു ഡാർവ്വിന്റേതായിരിക്കും. ഡാർവ്വിന്റെ അഭിപ്രായം ശാസ്ത്രീയമായ പര്യവേക്ഷണങ്ങളുടെ ഫലമാകകൊണ്ടല്ല അതു ശരിയാണെന്നു ഞാൻ പറയുന്നതു്.

"The woman's cause is man's;
they rise or sink
Together, dwarfed or godlike, bond
or free"

എന്നുള്ള വേർഡ്സ്വർത്തിന്റെ അഭിപ്രായമാണു ഞാൻ ഇതിനു ആധാരമായി സ്വീകരിച്ചതു്. മനുഷ്യസൃഷ്ടി പരിപൂർണ്ണമാകണമെങ്കിൽ സ്ത്രീയും പുരുഷനും ആവശ്യമാണെന്നാണു ടെന്നിസന്റെ (Tennyson) പറയുന്നതു് [illegible] മാധുര്യവും (sweetness) സന്മാർഗ്ഗികൌന്നത്യവും (moral height) സ്ത്രീക്കു കൂടുതലായുണ്ടെങ്കിൽ പുരുഷനു സ്ത്രീയേക്കാൾ വിശാലമായ ഒരു മനസ്സു (mental breadth) ഉണ്ടെന്നത്രേ അദ്ദേഹം പറയുന്നതു്. സ്ത്രീക്കുള്ള ഗുണഗണങ്ങളെല്ലാം പുരുഷനിലോ പുരുഷനിൽ സാധാരണ കാണാവുന്ന ഗുണങ്ങളെല്ലാം സ്ത്രീകളിലോ കണ്ടുവെന്നു വരുന്നതല്ല. അതുകൊണ്ടു തന്നെയാണു്

Man for the field, and woman for
the hearth;
Man for the sword, and for the
needle she;
Man for the head, and w
t
Man to command and
All else is confusion."

എന്നു [illegible]

"Man to command, and

എന്നു പറയുമ്പോൾ "സ്ത്രീ [illegible] ന്നതി" എന്നു [illegible] 'ഇല്ല' എന്നു [illegible] ഉത്തരം പറയാം. ഒരു ശാസ്ത്രകാരന്റെ നിരീക്ഷണപാടവവും സൂക്ഷ്മതയും ടെന്നിസന്റെ എല്ലാ കൃതികളിലും സ്പഷ്ടമായി കാണാവുന്നതാണു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്ത്രീചിത്രമാണു് സ്ത്രീയുടെ പരമാർത്ഥ [illegible] എന്നു കാണാൻ വിഷമമില്ല. സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ തമ്മിൽ [illegible] മാത്രം [illegible] കല്പിക്കുന്നേ [illegible] പരമാർത്ഥത്തിൽ [illegible] ചെയ്യുന്നതു്. [illegible] സ്ത്രീപുരുഷന്മാരെന്നുള്ള [illegible] ഉൽകൃഷ്ടാപകൃഷ്ടതകൾ [illegible] അസംബന്ധമാണെന്നു വ്യക്തമാകുന്നതാണു്.

"As unto the bow, the cord is
So unto the man is woman;
Though she bends him she obeys
him,
Though she draws him, yet she
follows;
Useless each without the other."

എന്നു ലാങ്ങ് ഫെല്ലോ (Longfellow) ഒരിടത്തു പാടുന്നതു് ഏറ്റവും പരമാർത്ഥമാണെന്നു നമ്മുടെ 'മുഗ്ദ്ധബഹി,രന്തഃകഠിന'ക്കാർ മനസ്സിലാക്കിയാൽ നന്നായിരുന്നു.

"..................Seeing either sex alone
Is half itself."

V. Gopalan Nair
Class IV.

മുഗൾചക്രവർത്തി

൧൭-ാം ശതാബ്ദത്തിൽ ഭാരതഭൂമി
ഗസീബ് എന്നൊരു മുഗൾചക്രവ
രണം നടത്തിയിരുന്നതായി ചരി
ിക്കുന്നുണ്ട്. ചരിത്രകാരന്മാർ ഇ
ഒരു വീരയോദ്ധാവ്, മഹമ്മദ്ദീന
ഒരു യഥാർത്ഥഭക്തൻ, ഹിന്ദുക്കളുടെ
ത്ത ശത്രു, ശിവാജി എന്ന മഹാരാ
ടെയും ദുർഗ്ഗാദാസനെന്ന രാജപുത്ര
ജാജ്വലമൂർത്തിയുടെയും ജന്മവൈരി, സഹോദരരക്തത്തിൽ നീന്തിക്കളിച്ചിട്ട സിംഹാസനാവകാശിയായ ഒരു മുസൽമാൻ, തന്റെ പിതാമഹനായ അക്ബർ പാദ്ഷായുടെ രാജപുത്രബന്ധത്തെ ഭത്സിച്ചിട്ട്, ഹിന്ദുക്കളെ നിർദ്ദയം ചവുട്ടിമെതിക്കണമെന്ന സിദ്ധാന്തക്കാരൻ എന്നും മററും പറയുന്നുണ്ട്.

ഏതൊരു വസ്തുവിനും രണ്ടു വശമുണ്ട്. അതുപോലെ തന്നെ മനുഷ്യനും—നല്ലതും ചീത്തയും. ഇവ കൂടിയും കുറഞ്ഞും ഒരാളിൽ പ്രതിഫലിച്ചേക്കാം. കുറഞ്ഞതിനെ നിരാകരിക്കയും കൂടിയതിനെ പതിന്മടങ്ങാക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു ലോകസ്വഭാവമാണ്. ഔറംഗസീബ് തന്റെ മതഭ്രാന്തുകൊണ്ടും കീർത്തിനേടുന്നതിനുള്ള ഔത്സുക്യംകൊണ്ടും പലരെയും ഉപദ്രവിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നിരുന്നാലും അദ്ദേഹത്തിനും ചില സൽഗുണങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു.

ബലിഷ്ഠനായ ഒരു യോദ്ധാവും നയജ്ഞനായ ഒരു രാജ്യഭരണമീമാംസകനും ആയിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിജയപതാക ഭാരതത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിലും പാറിക്കൊണ്ടിരുന്നു. പാശ്ചാത്യരും പൌരസ്ത്യരും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൊട്ടാരത്തിലെ മാണിക്യമരതകങ്ങളായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മതഭ്രാന്ത് പല കഠിനകൃത്യങ്ങൾക്കും അദ്ദേഹത്തെ പ്രേരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഹൈന്ദവോദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ അവരുടെ ജോലികളിൽനിന്നും പിരിച്ചുവിടാൻ ആജ്ഞാപിച്ചതും ഹിന്ദുദേവാലയങ്ങളെ മസ്ജിദുകളായി മാററിയതും ജസിയാ എന്ന ചുങ്കത്തെ ഹിന്ദുക്കളുടെ മേൽ ചുമത്തിയതും സംഗീതവിദ്വാന്മാരെ നാട്ടിൽനിന്നു ബഹിഷ്കരണം ചെയ്തതും എല്ലാം അദ്ദേഹത്തിന്റെ മതത്തിൽ ഉള്ള വിശ്വാസംകൊണ്ടായിരുന്നു. ഔറംഗസീബ് നിഷ്ഠുരകൃത്യങ്ങൾ പലതും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ അവ ഹിന്ദുക്കളോടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം മുസൽമാന്മാരല്ലാത്തവരെല്ലാം കാഫർമാരാണെന്നും അവരെ എന്തുചെയ്താലും പാപം ഇല്ലെന്നും വിശ്വസിച്ചുപോന്നു. 'അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിഷ്ഠുരകൃത്യങ്ങൾക്കു തെല്ലു ശമനമുണ്ടായിരുന്നു എന്നു വരുകിൽ ഇതുനല്ല ഒരു ചക്രവർത്തി ഉണ്ടാകുമായിരുന്നില്ല' എന്നു ഇസ്ലിടെ ഒരു ചരിത്രകാരൻ ഘോഷിച്ചിരിക്കുന്നു.

പരാജയം ഏവക്കും വരാവുന്ന ഒന്നുതന്നെ. ശിവാജി എന്ന 'മലമൂഷികന്റെ' കസൃതികളിൽ ഔറംഗസീബിനു തോൽവി പററിയിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ അദ്ദേഹം ഭഗ്നോത്സാഹനായില്ല. വിജയത്തിന്റെ അന്ത്യദശയെ പ്രാപിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. പക്ഷെ ഫലിച്ചില്ല എന്നു വരുകിലും 'മുഗൾചക്രവർത്തിമാരിൽ അഗ്രഗണ്യൻ' എന്ന സ്ഥാനത്തിനർഹനായി. അക്ബർ നയത്താൽ രാജ്യം ഭരിച്ചു. ഔറംഗസീബ് പൌരുഷത്താലും ബാഹുബലത്താലും കീർത്തിമാനായി. അക്ബർ ഹിന്ദുമുസൽമാൻ മൈത്രിയെ സ്ഥാപിച്ചു. ഔറംഗസീബ് കാഫർമാരെ വെറുത്തു. അക്ബർ ഇസ്ലാമതത്തെ വെറുത്തു. ഔറംഗസീബ് പുനരുദ്ധരിച്ചു. അക്ബർ ദ്രവ്യാസക്തനായിരുന്നു. ഔറംഗസീബ് തന്റെ അന്ത്യദശയിൽപോലും മിതമായി ജീവിച്ചുവന്നു. തന്റെ പ്രധാനപ്പെട്ട ജോലി തൊപ്പി തുന്നുകയായിരുന്നു എന്നും അതിൽനിന്നും കിട്ടിയ മുതൽ തന്റെ മരണാനന്തരം ഉള്ള കർമ്മങ്ങളുടെ ചിലവിനായി സൂക്ഷിച്ചിരുന്നു എന്നും പറയുന്നു. ഹാ! ഇവരിലാരാണ് യഥാർത്ഥ പൌരുഷശാലി! യഥാർത്ഥ കീർത്തിമാൻ.

ഔറംഗസീബ് സകലരെയും അവിശ്വസിച്ചിരുന്നു. തന്റെ ലോകത്തിലെ ഉററബന്ധു തന്റെ സഹോദരി മാത്രമായിരുന്നു. താൻ രോഗബാധിതനായിരുന്നപ്പോഴും തന്റെ സഹോദരിയെ മാത്രമെ തന്റെ സമീപസ്ഥലത്തു വർത്തിക്കുവാൻ അനുവദിച്ചിരുന്നുള്ളു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രവാത്സല്യം, ഹുമയൂണിനു വേണ്ടി ദേഹത്യാഗം ചെയ്ത ബാബറിന്റെ പുത്രവാത്സല്യത്തിനേക്കാൾ വിലമതിക്കത്തക്കതായിരുന്നു. തന്റെ ദ്വിതീയസന്താനവും സഹോദരിയുമൊഴികെ ബാക്കി എല്ലാവരും അദ്ദേഹത്തിനെതിരായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രനായ അക്ബർ കുമാരൻപോലും രാജപുത്രപക്ഷത്തു ചേർന്നു യുദ്ധം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹം ഏകദേശം അരശതാബ്ദക്കാലം പരസഹായം കൂടാതെ മുഗൾ ചെങ്കോൽ നീതിക്കു യാതൊരു കളങ്കവും വരാതെ നാട്ടി എന്ന് ഒരു മഹമ്മദീയ ചരിത്രകാരൻ പറയുന്നു. പക്ഷെ ഇതിൽ എത്രമാത്രം വാസ്തവം ഉണ്ടെന്നു അറിയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

അന്ത്യദശയിൽ ഔറംഗസീബ് എത്രമാത്രം പശ്ചാത്തപിച്ചിരുന്നു എന്നു പരിശോധിക്കാം. തന്റെ വാത്സല്യഭാജനമായ പുത്രനു നൽകിയ അന്ത്യസന്ദേശത്തിൽ തന്റെ പശ്ചാത്താപം പ്രതിബിംബിക്കുന്നുണ്ട്.

"പ്രിയ വത്സ,

അല്ലാഹു അക്ബർ, ഞാൻ ഈ ലോകത്തിൽ ഒരു അപരിചിതനായിട്ടാണു വന്നുചേർന്നതു്. എന്റെ അവിവേകംകൊണ്ടും കഠിനത്വംകൊണ്ടും ഞാൻ ദൈവസന്താനങ്ങളായ അനേകം മനുഷ്യരെ പീഡിപ്പിച്ചു. അനേകം ജീവൻ ഇല്ലാതാക്കി. അന്നു ഞാൻ ആരാണെന്നോ എന്താണു പ്രവൃത്തിക്കുന്നതെന്നോ അറിയാൻ പാടില്ലായിരുന്നു. അല്ലാഹു എന്റെ അകത്തും പുറത്തും സമീപത്തും ഉണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷെ എന്റെ അന്ധകാരത്താൽ മൂടപ്പെട്ട കണ്ണുകൾക്കു ആ അപ്രമേയശക്തിയെ കാണാൻ സാധിച്ചില്ല. എന്റെ സമയം ഞാൻ ദുരുപയുക്തമാക്കി. എന്റെ സഹോദരങ്ങളെ നിഷ്ഠുരമായി കൊലകഴിച്ചു. പിതാവിനെ തടവിലാക്കി. ഹിന്ദുക്കളെ ഭത്സിച്ചു. എന്തെല്ലാം ഘോരകൃത്യങ്ങളാണു ചെയ്തതു്. ഇപ്രകാരം ഹൃദയശൂന്യനായ എനിക്കു എങ്ങനെയാണ് ഈ അന്ത്യകാലത്തു മനസ്സമാധാനമുണ്ടാകുന്നതു്.

എന്റെ പുത്രാ, എന്റെ ഇഹ...
ശേഷിച്ചിട്ടു ഒരൊററ ആശ, നി...
ന്ത്യോപദേശം നീ നിറവേററ...
ന്റെ ഓമനസന്താനങ്ങളെങ്കിലും...
ഷ്യമായ അധികാരത്തെ മാത്രം ല...
ത്തിൽ തള്ളരുതേ, ഈ ഭൂമിയിൽ...
രക്തച്ചൊരിച്ചിലിനു കാരണക്കാ...
ഇതു് എന്റെ അന്ത്യസന്ദേശമാ...
ണ്ടും പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ. ഞാൻ...
നായിപ്പോയി അതിന്റെ ഫലം...
ന്ന് ഊഹിക്കാൻ കൂടി വയ്യാ.

ഹാ! അല്ലാഹുവേ! ഞാൻ ... അങ്ങയെ ദർശിക്കുന്നു. എന്റെ പാപത്തിന്റെ ഫലവുമായി അങ്ങയുടെ ഭൃത്യന്മാർ എന്നെ പ്രതീക്ഷിച്ചു നില്ക്കുന്നു! എന്റെ പ്രിയപുത്രനെയും രാജ്യത്തെയും ഞാൻ അങ്ങയുടെ പാദാരവിന്ദങ്ങളിൽ സമർപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

എന്റെ വത്സാ, നിനക്കെങ്കിലും ഈ ദുർബ്ബുദ്ധിയുണ്ടാകരുതേ. യാതൊരു മനുഷ്യരുടെയും സന്താപത്തിനു നീ കാരണക്കാരനാകരുതു്. നിന്നെയും നിന്റെ സന്താനങ്ങളെയും ഞാൻ അല്ലാഹുവിൽ സമർപ്പിച്ചിട്ടു് ഇതാ ഞാൻ അന്ത്യയാത്ര പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു."

ഔറംഗസീബ് ഒരു യഥാർത്ഥ ഭക്തനായിരുന്നു. മഹമ്മദുമതത്തിലെ രണ്ടാം അശോകനായ ഔറംഗസീബിന്റെ മരണാനന്തരം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇഷ്ടപ്രകാരം യാതൊരു ആഡംബരവുംകൂടാതെ ഒരു ഗ്രാമീണശവക്കുഴിയിൽ അദ്ദേഹത്തെ സംസ്കരിച്ചു. എത്ര നിഷ്ഠുരനായിരുന്നിട്ടും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അന്ത്യദശയിലെ പശ്ചാത്താപം! ഹാ! അദ്ദേഹത്തിന്റെ സന്ദേശത്തിലെ ഓരോ വാക്കുകളിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഴിഞ്ഞകാലത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പശ്ചാത്താപമല്ലെ പ്രതിബിംബിച്ചു കാണുന്നതു്?

V. Kunju Sankara Pillai,
Class III

Our Exchange Magazines

1st March, 1938, to 29th Aug., '38.

1. Loyola College Magazine, Madras.
2. Govt. Victoria College Magazine, Palghat.
3. Kishori Ramen's College Magazine, Muttra.
4. The Maharaja's College Magazine, Ernakulam.
5. The American College Magazine, Madura.
6. The Madras Christian College Magazine, Madras.
7. The Excelsior, St. Berchman's College, Changanacherry.
8. The Lucknow Collegian, Lucknow.
9. The Govt. Brennen College Magazine, Tellicherry.
10. The Students' Chronicle & Serampore College Magazine, Serampore.
11. The Pudukottai College Magazine, Pudukottai.
12. The Malabar Christian College Magazine, Calicut.
13. St. Paul's College Magazine, Calcutta.
14. St. John's College Magazine, Agra.
15. Voorhees College Magazine, Vellore.
16. Illustrated Sports Magazine, Lahore.
17. The Govt. College Miscellany, Mangalore.
18. The National College Magazine, Trichinopoly.

Printed by Mr. C. V. Mathew, at the C. M. S. Press, Kottayam,
and published by Mr. T. I. Poonen, M. A., Managing Editor, U. C. College Magazine, Alwaye